

ചിത്രണം :

എസ്. രാമചാമ്യ

വിവർത്തനം :

കെ. പി. നൂർ; പിള്ള

നാഷണൽ ബുക് ട്രസ്റ്റ്, ഇന്ത്യ

നെഹ്റു ബാലപുസ്തകാവലയം

സ്വരാജ്യ
ത്തിന്റെ

കഥ

[ഒന്നാം ഭാഗം]

വിഷ്ണു പ്രഭാകർ

1972 (Saka 1893)

ഒന്നാമത്ത് റീപ്രിന്റ് 1987 (Saka 1909)

രണ്ടാമത്ത് റീപ്രിന്റ് 1989 (Saka 1911)

൧ വീണ്ടു പാഠകർ, 1971

രൂ. 6.00

STORY OF SWARAJYA (PART I) (Malayalam)

പ്രസാധകർ : ഡോക്ടർ, നാലുതലമുക്ക് ബുക്ക് ട്രസ്റ്റ്, ഇന്ത്യ,

എ-5, ഗ്രീൻ പാർക്ക്, ന്യൂ ദൽഹി-110016

സിരാജുദ്ദീൻ

ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യകഥ

ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആദ്യം ഇന്ത്യയിൽ വന്നത് വ്യാപാരത്തിനായിരുന്നു. പക്ഷെ ഭരണകർത്താക്കളായി അവരിവിടെ തുടരുകയാണുണ്ടായത്. ഓരോരോ പ്രവിശ്യകളായി ക്രമത്തിൽ അവർ രാജ്യം മുഴുവൻ കയ്യടക്കിവെച്ചു. ഇരുനൂറ് കൊല്ലത്തോളം അവർ അധികാരത്തിൽ തുടർന്നു. അതിനിടയ്ക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം തിരിച്ചെടുക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് നാം പലേ സമരങ്ങൾ നടത്തുകയും, ഓരോരോ ഉപായങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുകയും ചെയ്തു.

ബ്രിട്ടീഷുഭരണത്തിന്റെ ആരംഭം 1757-ലെ പ്ലാസ്സി യുദ്ധം മുതൽക്കാണ് പൊതുവിൽ കരുതപ്പെടുന്നു. ആ യുദ്ധത്തിൽ ബംഗാൾ നവാബായ സിറാജുദ്ദൗളയെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ പരാജയപ്പെടുത്തി. അത് ഒരു യുദ്ധമെന്നതിനേക്കാൾ കേവലം ഒരു ഏറ്റു മുട്ടൽ മാത്രമായിരുന്നുവെങ്കിലും, അതിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങൾ പ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ബ്രിട്ടീഷുസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമിട്ടത് അതാണ്.

ആദ്യമൊക്കെ മുകിലപകുവർത്തിമാരുടെ സദസ്സിൽ സമ്മാനങ്ങളും, കപ്പവും നൽകുന്നവരാണ് ബ്രിട്ടീഷുകാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതെങ്കിലും, ക്രമേണ അവരുടെ സമീപനരീതി മാറി. ഷാആലം ഒൻഫി സിംഹാസനാധിപതിയും, ചെല്ലസ്സി പ്രഭു ഈസ്റ്റിന്ത്യാ ക

ബനിയുടെ പ്രവിശ്യകളുടെ ഗവണ്ണറുമായിരിക്കെ നടന്നതാണ് ഇനിപ്പറയുന്ന സംഭവം.

ഒരു ദിവസം വെല്ലസ്സിയുടെ ഒരു ടൂതൻ മുകിലരാജസഭസ്സി ലെത്തി. ചക്രവർത്തിയെ താണതൊഴുകുകൊണ്ടു് ആ 'വസീർ' ഇങ്ങിനെ ഉണർത്തിച്ചു:

"ചക്രവർത്തി തിരുമേനി, അവിടത്തെ പരിഗണനയ്ക്കായി ഒരു നിർദ്ദേശം സമർപ്പിക്കാൻ വെല്ലസ്സി പ്രഭു ആഗ്രഹിക്കുന്നു."

"എന്താണോ നിർദ്ദേശം?" ചക്രവർത്തി ചോദിച്ചു.

വസീർ വിളിപ്പോയി. വാക്കുകൾ പുറത്തേയ്ക്കു വരുന്നില്ലെന്ന് തോന്നി.

"എന്താ കാര്യം? പറയൂ" ചക്രവർത്തി കൽപിച്ചു.

വസീർ ധൈര്യം സംഭരിച്ച ശേഷം, മടിച്ചു മടിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

“തിരുമേനീ എന്റെ ധിക്കാരം ക്ഷമിക്കണം. തിരുമേനിയും സദസ്സും മോൺഘീറിലേക്കു മാറണമെന്നാണ് വെല്ലുവിളി നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്.”

ചക്രവർത്തിയുടെ മുഖം കോപംകൊണ്ടു ചുവന്നു. അദ്ദേഹം ഗർജ്ജിച്ചു.

“എന്തു പറഞ്ഞു? ദൽഹി വിടണമെന്നോ! മോൺഘീറിലേക്കു പോകണം. അല്ലേ? സാമ്രാജ്യസിംഹാസനം നാം കൈവെടിയണമെന്നാണ് ഗവർണ്ണർ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അയാൾക്കു അധികാരം തട്ടിപ്പറിക്കാൻ. ദൽഹി ഭരിക്കുന്നയാൾ ഇന്ത്യയു ഭരിക്കണമെന്ന് അങ്ങർക്കറിയാം. നാം വൃദ്ധനായെങ്കിലും, താമരലേനിന്റെ രക്തമാണ് ഈ സിരകളിൽ ഒഴുകുന്നത്! നാം ദൽഹി വിടില്ല. ഇതു കനത്ത അപമാനമാണ്. ഈ നിർദ്ദേശം പരിഗണിക്കാൻ നാം വിസമ്മതിക്കുന്നു.”

നിർദ്ദേശം പിൻവലിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും അല്ലനാളുകൾക്കുള്ളിൽ ചക്രവർത്തിയുടെ നില പരുങ്ങലിലായി. ചെമ്മപ്പകോട്ടയ്ക്കു പുറത്തു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്ലറകൾ നടക്കാതായി. ചക്രവർത്തിയല്ല, അനൗപരന്തരം, ഫലത്തിൽ, കോട്ടയ്ക്കുകളു തടവുകാരായി. ക്രമേണ, മുകിലസാമ്രാജ്യത്തിനു പുറമെ, ഔദ്യോഗികം, സിറാറു, പന്ന, ത്യാൻസി, നാഗ്പൂർ, സാംബൽപൂർ എന്നിങ്ങനെ മറ്റു പല പ്രവിശ്യകളും ബ്രിട്ടീഷുകാർ അധീനപ്പെടുത്തി.

അങ്ങിനെ വിസ്മയകരമായ ഇന്ത്യൻ പ്രദേശങ്ങൾ ബ്രിട്ടീഷുകാർ അധീനമാക്കുകയും, കച്ചവടം നടത്തുന്നു എന്ന ഭാവന സ്വന്തം മടിശ്ശീല വീർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അധികാരക്കയം നേരിട്ട രാജവംശങ്ങൾ അസഹ്യപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഏർപ്പെടുത്തിയ പുതിയ ഭൂവുടമസ്ഥത്വദായം, ഗ്രാമങ്ങളിൽ അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടാക്കി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടാക്കിയ കാര്യങ്ങളായിരുന്നു മതപ്രചരണവും, പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണവും.

നിറീപ്പകഞ്ഞുകിടക്കുന്ന അസംതൃപ്തി, 1857-ൽ ആളിക്കത്തി-
 സൈന്യത്തിന്റെ പിന്തുണയോടെ, പലേ രാജാക്കന്മാരും നവാ-
 ബ്ബന്മാരും, ബ്രിട്ടീഷ്ധീശത്വം അവസാനിപ്പിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടു.
 സാധാരണയായി ശിപായി ലഹള എന്നറിയപ്പെട്ടുവരുന്ന ഒന്നാം
 ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരമാണിത്.

നിർഭാഗ്യവശാൽ നാം വിജയിച്ചില്ല. അതിലത്തുമില്ല.
 എന്തെന്നാൽ നമുക്ക് ഐക്യമില്ലായിരുന്നു. നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ദേശീയ-
 ചൈതന്യമില്ലായിരുന്നു. അവിശ്വാസവും, ഭിന്നതകളും ന-
 മുടെ അണികളെ ശിഥിലമാക്കി. അനേകം ഇന്ത്യക്കാർ ബ്രിട്ടീ-
 ഷുകാരെ സഹായിച്ചു. ഇതിനൊക്കെപ്പുറമെ, ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആയു-
 ധസജ്ജരായിരുന്നു; നാം അങ്ങിനെയല്ലായിരുന്നു.

ലഹള ബ്രിട്ടീഷുകാരെ അതൃപ്തപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. നാട്ടിൽ
 വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന അതൃപ്തിയെപ്പറ്റി അവർ അന്വേഷം അജ്ഞരാ-
 യിരുന്നു. തടവുകാരെ ബയണറിൽ കോത്തും പിന്നീട് ജീവ

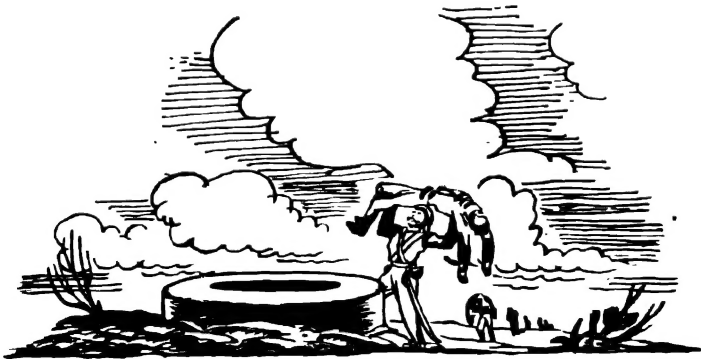
നോടെ ചുട്ടും മറ്റും അവർ കർക്കശമായി പെരുമാറിയെങ്കിലും, ജനങ്ങളുടെ മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും മറ്റും ഇടപെടുകയില്ലെന്നും വാശാനം ചെയ്ത്, ജനങ്ങളുടെ അതൃപ്തി ശമിപ്പിക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു. വ്യവസായങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും, തദ്ദേശ സാധാരണക്കാരന്റെ ക്ഷേമം വർദ്ധിപ്പിക്കാമെന്നും അവർ വാശാനം ചെയ്തു.

പൊള്ളയായ വാശാനങ്ങളായിരുന്നു അതൊക്കെ. പ്രധാനപ്പെട്ട തസ്തികകൾ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു തുടർന്നു സംവരണം ചെയ്ത പോന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു മാത്രമേ ആയുധം ധരിക്കാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സർവ്വോപരി, ഇന്ത്യക്കാലായ സ. ഗവണ്മെന്റിന്റെ കീഴിൽ — ഹിന്ദുക്കൾക്കും മുസ്ലീങ്ങൾക്കുമിടയിൽ — റിപ്പേഷൻ വളർത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളും അവർ തുടർന്നുവന്നു.

ഇന്ത്യൻ പരക്കുകൾക്കും അവർ ഭാരിച്ച തീരുവ ചുമത്തി. നമ്മുടെ വിപണികൾ ബ്രിട്ടീഷ് പരക്കുകൾക്കൊണ് അവർ നിറച്ചു. ഇത് വമ്പിച്ച തൊഴിലില്ലായ്മയും കഷ്ടപ്പാടും ദാരിദ്ര്യത്തിനും ഇടവരുത്തി. മുസ്ലീം നമ്മൾ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനു മാത്രമല്ല കയറ്റുമതിയുമുള്ള തുണികൾ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ മസ്ലീനും ചിന്റും സിനും മറ്റും വിദേശങ്ങളിൽ വലിയ പ്രിയമായിരുന്നു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ നമ്മുടെ അസംസ്കൃത പരുത്തി കൈവശപ്പെടുത്തി, അതുകൊണ്ടു തുണിയുണ്ടാക്കി, അതിന്റെ ആഭ്യവിലയുടെ പലമടങ്ങു കൂട്ടി നമുക്കുതന്നെ തിരിച്ചുവിറ്റുതുടങ്ങി. നമുക്കു തരുന്ന ഓരോ അഞ്ചു കോടി ഉറപ്പികയ്ക്കും പകരം അമ്പത്തഞ്ചു കോടി ഉറപ്പിക വീതം അവർ നമ്മിൽനിന്നും അപഹരിച്ചുവന്നു.

ബങ്കാളിലും, ബീഹാറിലും നീലം കൃഷിത്തോട്ടങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നതും വിദേശീയരാണ്. അവർ കൃഷിക്കാരോടും, ക്രൂരമായാണ് പെരുമാറിയിരുന്നതും. ഒരു ദിവസം കോപിഷ്ഠനായ ഒരു വെള്ളക്കാരൻ തോട്ടവൃക്ഷം, ഒരനയുടെ തുമ്പിക്കൈയിൽ, കത്തുന്ന ഒരു പന്തം കെട്ടിവെച്ചു. ആന ഇളകിയോടി, ഗ്രാമം മുഴുവൻ കത്തിച്ചാമ്പലായി. കർഷകർ മജീസ്ട്രേറ്റിനോടു പരാതിപ്പെട്ടു. വെള്ള

ക്കാരനായ തോട്ടവൃക്ഷത്തെ തടവിലാക്കാൻ അദ്ദേഹം പോലീസ് ഡ്യോഗസ്ഥനോടൊത്തൊപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, സായ്പ് കൈത്തോക്കു വലിച്ചെടുത്തപ്പോൾ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ നിസ്സഹായനായി പിൻമാറാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഒപ്പമുണ്ടായിരുന്ന ഡെപ്യൂട്ടി മജിസ്ട്രേട്ട് ബങ്കിംപത്ര അപ്പോൾ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്, ആരെയും ഭയമുണ്ടായിരുന്നില്ല — ഒരു വെള്ളക്കാരന്റെ തോക്കിനെ തീരെയും. അദ്ദേഹം ആ ഇംഗ്ലീഷുകാരനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. എങ്കിലും, വെള്ളക്കാരെ, ഇന്ത്യക്കാർക്കു വിചാരണ ചെയ്തുകൂടാതിരുന്നതിനാൽ, ബങ്കിംപത്രയ്ക്ക് അയാളെ വിചാരണചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരിക്കലും തോൽവി സമ്മതിക്കാൻ തയ്യാറില്ലായിരുന്ന ബങ്കിംപത്ര മേൽക്കോടതിയിൽ ഹർജി കൊടുക്കുകയും ഒരു സാക്ഷിയായി മൊഴി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഉണർപ്പിന്റെ വിത്തുകൾ

ക്രമേണ ഇന്ത്യാക്കാർ ഉണരാൻ തുടങ്ങി. ഒരു പിടി മാത്രം വരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് എങ്ങിനെ കോടിക്കണക്കിന്ന് ഇന്ത്യാക്കാരെ അടക്കിഭരിക്കാൻ കഴിയുന്നു? ഇന്ത്യയെപ്പോലെ വിപുലമായ ഒരു ഉപഭൂഖണ്ഡത്തെ ഇംഗ്ലണ്ടിനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ചെറിയ രാജ്യം എന്തിനും അടക്കിവാഴണം?

രാഷ്ട്രീയനവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യചലനങ്ങൾ അനുഭവപ്പെട്ടത് ബംഗാളിലാണ്—എന്തെന്നാൽ, ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആദ്യം പിടിയുറപ്പിച്ചത് അവിടെയായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം ആദ്യം ഏല്പെട്ടതിനാലും അവിടെത്തന്നെ. പാശ്ചാത്യദേശത്തിന്റെ വെല്ലുവിളി നേരിട്ട ഇന്ത്യാക്കാർ അവരുടെ പ്രാചീനമായ ആചാരരീതികളും, സ്ഥാപനങ്ങളും മറ്റും പുനർനിശ്ചയിക്കാൻ തുടങ്ങി. പരിഷ്കരണത്തിന്റെ ഒരു മഹത്തായ യുഗം സമാരംഭിച്ചു. പിൽക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ആത്മീയപശ്ചാത്തലമൊരുക്കിയതും ഇതായിരുന്നു.

ഈ പരിഷ്കർത്താക്കളിൽ പ്രഥമഗണനീയനായിരുന്നു രാജാറാം മോഹൻറോയ്. നമ്മുടെ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും, ആചാരരീതികളിലും കടന്നുകൂടിയ വികലതകളെ വിമർശനബുദ്ധ്യോ അദ്ദേഹം പരിശോധിച്ചു. ഉദാരമായ പാശ്ചാത്യാശയങ്ങളെ ഹിന്ദുവേദങ്ങൾ നങ്ങളുമായി സമന്വയിക്കാൻ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച സംഘടനയാണ് ബ്രഹ്മസമാജം. വിഗ്രഹാരാധനയിൽനിന്നും ആളുകളെ അദ്ദേഹം വിനിവർത്തിപ്പിച്ചു. ഏകദൈവം എന്ന ആശയവും അദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. സതി, ബഹുഭാര്യത്വം, ശിശുഹത്യ മുതലായ സമുദായദുരാചാരങ്ങളെ അദ്ദേഹം എതിർത്തു. സ്രീ വി

രാജാ റാം മോഹൻ റേയ്

ഭ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മഹാനായ പ്രചാരകനായിരുന്ന അദ്ദേഹം..
 സ്ത്രീകൾക്ക് സമുദായത്തിലുള്ള പദവി ഉയർത്താനും അദ്ദേഹം പ്രവ

ത്തിച്ചു. ഇന്ത്യാക്കാക്ക് കരളുള്ളടി നല്ല തസ്തികകൾ നൽകണമെന്നും, കഷ്ടകണ്ഠ പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങൾ അനുവദിക്കണമെന്നും, ഭൂമികുതി കറയ്ക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇതെല്ലാം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, ഭാരതീയനവോത്ഥാനത്തിന്റെ പിതാവു എന്ന് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നതിൽ അതുതത്തിനവകാശമില്ല.

ഈ ഉണർവ് വേഗം ഇന്ത്യയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കും വ്യാപിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസസാമൂഹ്യപരിഷ്കാരങ്ങളുടെ ഒരു പ്രവാഹം തന്നെ നാട്ടിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു. പുതിയ സാമൂഹ്യസ്ഥാപനങ്ങൾ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിന്നു നേതൃത്വം നൽകാൻ അനേകം പരിഷ്കർത്താക്കൾ മുന്നോട്ടുവന്നു. കേശവചന്ദ്രസെൻ 1867-ൽ ബോംബേയിൽ പ്രാർത്ഥനാസഭാജം സ്ഥാപിച്ചു. ഏകദൈവവിശ്വാസം പ്രചരിപ്പിക്കാനും, വിഗ്രഹാരാധനയേയും, ശിശുവിവാഹത്തെയും, ജാതിയേയും അപലപിക്കാനും ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതായിരുന്നു പ്രസ്തുത സമാജം. സ്രീവിദ്യാഭ്യാസവും, പുനർവിവാഹവും അനുവദനീയമാണെന്നും സമാജം കരുതി. മഹാരാഷ്ട്രയിൽ സമാജം വളരെ ജനസ്വാധീനം നേടി.

എട്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം, 1875-ൽ സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതി, ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ആര്യസമാജം സ്ഥാപിച്ചു. "ഹൈന്ദവവേദങ്ങളാണു്, ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ. അവയുടെ അനുശാസനങ്ങളനുസരിച്ചാലേ നമുക്കു് പുരോഗതിനേടാൻ കഴിയൂ" എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ബ്രഹ്മസമാജത്തെയും, പ്രാർത്ഥനാസമാജത്തെയുംപോലെ, ആര്യസമാജവും, ശൈശവവിവാഹത്തിനും, വിഗ്രഹാരാധനയ്ക്കും, ജാതിസമ്പ്രദായത്തിനും എതിരായിരുന്നു. ഹിന്ദി ദേശീയഭാഷയായി പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, "ഗുരുകുലങ്ങൾ" എന്നറിയപ്പെട്ട അനേകം വിദ്യാലയങ്ങൾ, രാജ്യമെമ്പാടും സമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഇന്ത്യ, ഇന്ത്യാക്കാരുടെ വകയാണെന്നു് ആദ്യം പ്രഖ്യാപിച്ച വ്യക്തി അദ്ദേഹമാണു്. സ്വയംഭരണം സർവ്വോത്തമഭരണം" എന്ന് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു.

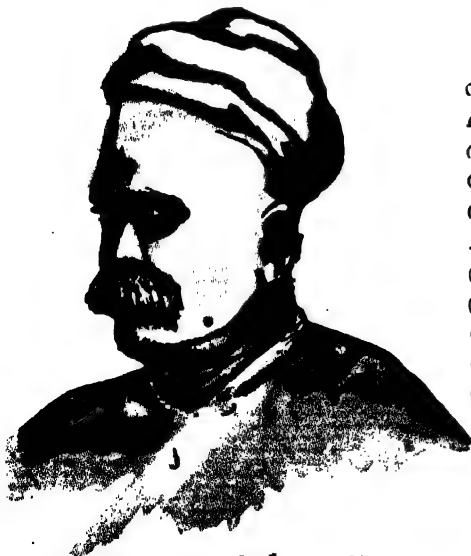
ബംഗാളിൽ, ശ്രീ രാമകൃഷ്ണന്റെ ശിഷ്യനായ വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ, പരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്നു് ആക്കം കൂട്ടി. ഹൈന്ദവധർമ്മത്തിന്റെ മൂല്യത്തിലും ശേഷിയിലും അദ്ദേഹം ദൃഢ

മായി വിശ്വസിച്ചു. ഇന്ത്യയുടെ പ്രാചീന സംസ്കാരം പുരോഗതിയുടെ വിത്തുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. "ഇന്ത്യ സ്വന്തം പ്രാചീനമഹത്വം വീണ്ടെടുക്കണം. — അതാണെന്റെ മോഹം. ഇത് നിങ്ങളുടെയും മോഹമായിത്തീരട്ടെ. ഈ മോഹം സഫലീകരിക്കും വരെ നാം വിശ്രമിക്കയില്ല" എന്നും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു.

സ്വാമി ഭയനൻ

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റേയും നവീകരണത്തിന്റേയും ഈ നൂതന ചലനങ്ങൾ, ജനങ്ങളിൽ ഒരു പുതിയ ജീവനും പ്രത്യാശയും പകർന്നു. സൂര്യരശ്മികളെപ്പോലെ, അവ, നിരാശാധൂപികയെത്തുളച്ചു, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പാത പ്രഭാപുരിതയാക്കി. മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ നേതാക്കളെ വേണം, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള നമ്മുടെ മുന്നേറ്റത്തിന്റെ മുന്നോടികളായി കണക്കാക്കാൻ.

മഹാദേവ് ഗോവിന്ദ് ഭഗവതെ

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ആത്മവിശ്വാസത്തിന് 1857-ലെ വിപ്ലവം വല്ലാത്ത ഉലച്ചിലേൽപ്പിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് അധീശത്വത്തിന് നിശ്ശബ്ദമായി വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുന്ന നാളകൾ എണ്ണപ്പെടുകഴിഞ്ഞുവെന്നും, ഇന്ത്യാക്കാരിൽ സ്വാതന്ത്രാഭിലാഷം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നും അവർക്കു മനസ്സിലായി. എങ്കിലും, ബ്രിട്ടീഷുകാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇന്ത്യ അവർക്കു സ്വസ്ഥനിയായിരുന്നു. അത് വിട്ടൊഴിഞ്ഞുപോകാൻ അവർക്കു മനസ്സുവന്നില്ല.

നൂതനമായ ദേശീയനവോത്ഥാനം നമ്മുടെ കലാസാഹിത്യ രംഗങ്ങളിലും മായാത്ത മുദ്രകൾ പതിപ്പിച്ചു. കവികളും എഴുത്തുകാരും, സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു കലാവിഷയമാക്കി. രാജ്യമെമ്പാടും അവർ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സന്ദേശം വ്യാപിപ്പിച്ചു. അവരുടെ കൃതികൾ ജനങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു. കറിക്കുകൊള്ളുന്ന പരിഹാ

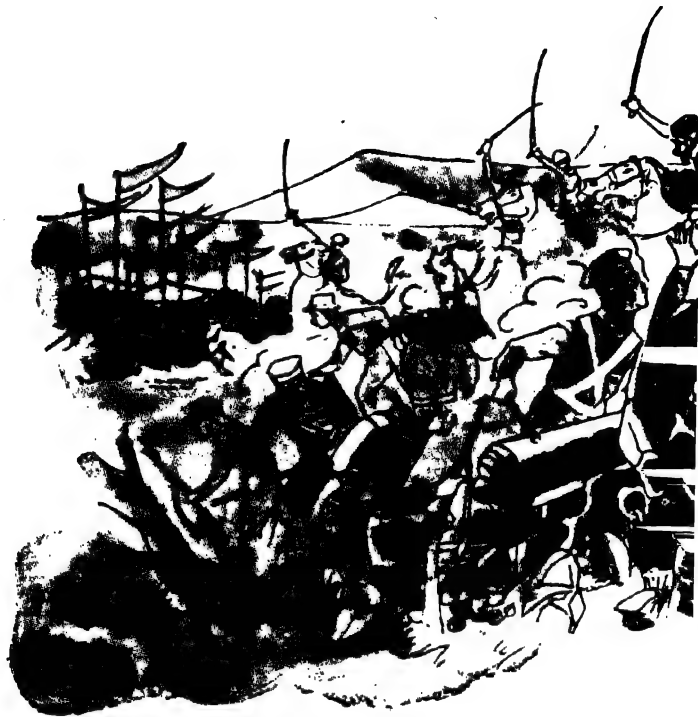
ബങ്കിം ചന്ദ്ര ചന്ദ്രോപാധ്യായ

സത്തിലൂടെ ബ്രിട്ടീഷുകാരെ ആക്രമിച്ചിരുന്നു ദാരതേന്ദുഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, മുഖ്യമായും ശരവ്യമാക്കിയതും നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യാനാചാരങ്ങളെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കുകയും, രാജ്യസ്നേഹനിർഭരമായ ഗാനങ്ങൾ രചിക്കുകയും, സ്വദേശി ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ മാത്രം വാങ്ങാൻ ജനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. "നാട്ടുകാരെ, നമുക്കൊന്നിച്ചു ബ്രിട്ടീഷുകാരെ അഭിമുഖീകരിക്കാം. നമുക്കു സ്വന്തം സമ്പത്തു സംരക്ഷിക്കാം." എന്നും അദ്ദേഹം ഉൽബോധിപ്പിച്ചു.

ബങ്കിംചന്ദ്രചതോപധ്യായ, "ആനന്ദമം." എന്ന ആഖ്യായികയിൽ, വന്ദേമാതരം എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ സ്വാതന്ത്ര്യഗാനമെഴുതി. മാതൃഭൂമിയുടെ മഹത്വം ഉൽഘോഷിക്കുന്ന പ്രസ്തുത ഗാനം, ആ ഗായകന്റെ രാജ്യസ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു:— "അമ്മേ! ഞാൻ

"ആനന്ദമം"ത്തിൽനിന്നും ഒരു രംഗം

വണങ്ങുന്നു... ശക്തിയുടെ മാതാപേ,... സ്വാതന്ത്ര്യയായ അമ്മേ...''
എന്നിങ്ങനെയാണത്.

ആ ഗാനം നമ്മുടെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിൽ വളരെ ജനസമ്മതിനേടി. ചുണ്ടുകളിൽ ഈ ഗാനവുമായി ധീരരും, ദൃഢബുദ്ധികളുമായ സ്വാതന്ത്ര്യസേനാരുടെ അണികൾ, ത്രിവണ്ണപതാകയുമേന്തി ഒന്നിനുപിറകെ ഒന്നായുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ, ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ലാത്തുകളെയും ബയണറ്റുകളെയും നേരിട്ടു.

എതിർപ്പിന്റെ നേരിയ ലാഞ്ഛനങ്ങളെപ്പോലും അടിച്ചമർത്താൻ ബ്രിട്ടീഷുകാർ പ്രകടിപ്പിച്ച നിർദ്വയത്വം, അവരുടെ വാളയോടുള്ള വിദ്വേഷം വർദ്ധിപ്പിച്ചതേയുള്ളൂ.

ഒരു കാലത്തും മഹാരാജാരഞ്ജിത് സിംഗിന്റെ സൈന്യത്തിൽ യോദ്ധാക്കളായിരുന്ന നാഥാരികൾ അഥവാ കക്കുകൾ

എന്ന ഒരു സിക്വിലോഗമുണ്ടായിരുന്നു. പട്ടാളം വിട്ടശേഷം, അവർ മതകാര്യങ്ങളിലാണ് ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും, സൈനികച്ചിട്ടയിലുള്ള ജീവിതമാണ് അവർ തുടർന്നുപോന്നത്. മതത്തോടൊപ്പം, രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിലും അവർ ശ്രദ്ധവച്ചു. ഗുരുാം. സിംഗ് എന്ന മഹാനായ ദേശസ്നേഹിയായിരുന്നു അക്കാലത്ത് അവരുടെ നേതാവ്. അദ്ദേഹം സ്വദേശി ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. സ്വന്തമായി ഒരു തപാൽ സമ്പ്രദായവും അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നായകത്വത്തിൽ, നാംചാരികൾ ബ്രിട്ടീഷ് വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും, കോടതികളും, റയിൽവേകളും കമ്പിത്തപാൽ ഏർപ്പാടും ബഹിഷ്കരിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് വാഴ്ചയുടെ അന്ത്യകാണാൻ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കുകയായിരുന്നു അവർ.

ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ നാ.ധാരികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ബ്രിട്ടീഷുകാർ നിയന്ത്രണങ്ങളേർപ്പെടുത്തിയത് സ്വാഭാവികമായിരുന്നു. കറൈക്കല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞും, ഈ നിയന്ത്രണം ബ്രിട്ടീഷുകാർ പിൻവലിച്ചു. എങ്കിലും ആ പ്രസ്ഥാനം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നില്ലെന്നുറപ്പുവരുത്താൻ അവർ സഭാ ശ്രദ്ധവച്ചിരുന്നു. അതിനെ അടിച്ചമർത്താൻ അവസരം പാർത്താണ് അവരിരുന്നത്.

മലർകൊടുംലസംസ്ഥാനം ഭരിച്ചിരുന്നതു, ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ആജ്ഞാനുസാരിയായ ഒരു മുസ്ലീം രാജാവായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ അയാളെ കക്കുകയെന്നതിനെ പറഞ്ഞിളക്കി. 1872 ജനുവരിയിൽ മാഘമേളപ്രമാണിച്ചും, അമൃതസരസ്സിൽ തീർത്ഥാടനം നടത്താൻപോവുകയായിരുന്ന ഒരു സംഘം കക്കുകളെ മലർകൊടുംലയിലെ ജനങ്ങൾ വളരെ ഉപദ്രവിച്ചു. തീർത്ഥാടകർ കറയൊക്കെ ക്ഷമിച്ചു. പക്ഷെ ഉപദ്രവം അസഹ്യമായപ്പോൾ അവർ തിരിച്ചടിച്ചു. കോപാക്രാന്തരായ സിക്കുകൾ കത്തിച്ചുപാഞ്ഞു കൊട്ടാരവാതിൽവരെയെത്തി.

കക്കുകളെ ശാന്തരാക്കാൻ ഗുരുറാംസിങ്ങും കഴിവതും പരിശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ സ്ഥിതിഗതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനതീതമായിപ്പോയിരുന്നു. കക്കുകളുടെ ഒരു വിഭാഗം അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ഇങ്ങിനെയൊരവസരമാണ് ബ്രിട്ടീഷുകാർ കാത്തിരുന്നത്. ലൂഥിയാനയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ, സായുധരായ അനുഗാമികളോടൊപ്പം സംഭവസ്ഥലത്തു് പാഞ്ഞെത്തി കക്കുകളെ ആക്രമിച്ചു. അവർ ധീരമായി പൊരുതിയെങ്കിലും, ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ വമ്പിച്ച ശക്തിക്കെതിരെ വിജയിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. പലരും മരിച്ചുവീണു. 68 പേരെ പിടികൂടി. അതിൽ 50 പേരെ പീരങ്കിമുഖത്തുകെട്ടി ഉടൻതന്നെ ചുട്ടുകളഞ്ഞു. ചിലരെ തൂക്കിക്കൊന്നു. പീരങ്കിമുഖത്തുകെട്ടിച്ചുട്ടവരിൽ, 13 വയസ്സുള്ള ഒരു ബാലനുമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കുട്ടിയോട് ഡെപ്യൂട്ടിക്കമ്മീഷണറുടെ പത്നിക്കു് ഭയം തോന്നി. "അവൻ കേവലം ഒരു കുഞ്ഞല്ലേ? അവനെ വഴിതെറ്റിച്ചതാണ്. അവന്നു മാപ്പു കൊടുക്കൂ" അവർ ഭർത്താവിനോടഭ്യർത്ഥിച്ചു.

"അവൻ റാംസിങ്ങിനെ തള്ളിപ്പറയട്ടെ ഞാൻ അവനെ വെറുതെ വിട്ടേക്കാ." എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി.

കട്ടിയെ വിളിച്ചു അയാൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

“എടാ ചെറക്കോ, മേംസാഹിബിനും, നിന്നോടും ഒരു തോന്നുന്നു. ആ തെമ്മാടി റാംസിങ്ങിന്റെ അനുയായിയല്ല നീയെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ നിന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാം.”

തന്റെ ഗുരുവിനെ ഇങ്ങിനെ പുലച്ചും പറയുന്നതും കേട്ട കട്ടിയ്ക്കു വല്ലാതെ കോപം വന്നു. തന്നെ കെട്ടിയിരുന്ന കയർപ്പാട്ടിച്ചു, ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണരുടെ അടുത്തേയ്ക്കു ഓടിച്ചെന്നു, അയാളുടെ താടി പിടിച്ച് വലിച്ചുകൊണ്ടു അവൻ ഇങ്ങിനെ ഗർജ്ജിച്ചു.

“എന്റെ ഗുരുവിനെ ശകാരിക്കാൻ നിനക്കു ധൈര്യമുണ്ടോ?”

ഡെപ്യൂട്ടി കമ്മീഷണർ കോപംകൊണ്ടു സ്വയം മറന്നു. എന്നാൽ ബാലൻ അയാളുടെ താടിമീശ വിട്ടില്ല. അയാൾ പട്ടാളക്കാരോടു ആജ്ഞാപിച്ചു. “ഈ അധികപ്രസംഗിയുടെ കൈ വെട്ടിക്കള.”

കട്ടിയുടെ കൈകൾ ചേദിക്കപ്പെട്ടു. അനന്തരം അവനെ പീരങ്കിമുഖത്തുകെട്ടി ചുട്ടു.

ഈ സംഭവം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പ്രസ്തുത ബാലൻ ആരാണെന്നുള്ളതു് ഇന്നും അജ്ഞാതമാണു്. കക്കകൾ നിർദ്ദയം അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടു. ഗുരാംസിങ്ങിനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു ബർമ്മയ്ക്കു ചു അവിടെവെച്ചു അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചു.

ബ്രിട്ടീഷുകാർ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും മുൻപു, സഭാ അന്വേഷനും കലഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന, ചെറിയും വലുതുമായ അനേകം രാജ്യങ്ങളായി ഇന്ത്യ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സ്വന്തം പിടിയുറപ്പിക്കാൻവേണ്ടി, ബ്രിട്ടീഷുകാർ ചെറിയ രാജ്യങ്ങളെ യെല്ലാം ഇല്ലാതെയാക്കി. ഏകീകൃതമായ രാജ്യം, ഏകീകൃതമായ ഭരണം, ഏകീകൃതമായ നിയമവ്യവസ്ഥ എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ മുദ്രാവാക്യം. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കൈവരിക്കാൻ അവർ കൈക്കൊണ്ട നടപടികൾക്കു് കനത്ത എതിർപ്പിനെ നേരിടേണ്ടിവന്നു. എങ്കിലും ഈ നടപടികൾ അന്ത്യവിശകലനത്തിൽ ഗുണമായാണു് കലാശിച്ചതു്. നമ്മുടെ നാട്ടുകാരെ ഒന്നിപ്പിക്കാൻ അവ ഇടയാക്കി. ഐക്യത്തിലാണു്, അനൈക്യത്തിലല്ല ശക്തി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം, കാലാന്തരത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു.

റയിൽപേക്ഷും, കമ്പിത്തപാലും, ഏകീകൃതമായ ചുരുങ്ങിയ ചിലവിലുള്ള തപാലും, രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങൾ തമ്മി

ലുള്ള സമ്പർക്കം. സുഗമമാക്കി. വാർത്തകൾ അതിവേഗം പ്രചരിച്ചു. ചരക്കുകളും, ആളുകളും, സുഗമമായി നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. വ്യാപാരവാണിജ്യങ്ങൾക്കു വളരെ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായി. അച്ചുക്കുടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും, പത്രങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

നമ്മുടെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പത്രങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ച പങ്കു ഗണനീയമാണ്. അനേകം പത്രങ്ങളും ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും പുറത്തിറങ്ങിയതും, പൊതുജനാഭിപ്രായത്തെ ഉൽബദ്ധമാക്കാനും, രാജ്യസ്നേഹം ഉത്തേജിപ്പിക്കാനും സഹായിച്ചു. പത്രാധിപന്മാർ, പേരെടുത്ത പണ്ഡിതന്മാരും, പൊതുപ്രവർത്തകരുമായിരുന്നു. വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വക്താക്കളായി മാറി. ഗവണ്മെന്റിന് അവ ഒരു നിത്യശല്യമായും രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. തന്നിമിത്തം 1874-ൽ പാസാക്കിയ ഭാഷാപത്രനിയമമനുസരിച്ചും, ഇംഗ്ലീഷിലുള്ളവയൊഴികെയുള്ള പത്രങ്ങളെല്ലാം നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. പല പത്രങ്ങളുടേയും പ്രസിദ്ധീകരണം നിർത്തിവയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. നാട്ടിൽ ഗണ്യമായ അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടാകാൻ ഇതു വഴിതെളിയിച്ചു.

ബ്രിട്ടീഷുകാരുള്ള എതിർപ്പു അനുകൂലം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും, ഐക്യത്തിന്റെയും, സംഘടനയുടെയും അഭാവത്തിൽ അതു അത്ര ഫലപ്രദമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയ സംഘടനകളുണ്ടാകാൻ നിലവിലിരുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ വൈഷ

മുങ്ങളുണ്ടാക്കി. രാഹസ്യസംഘടനകൾ പലേ മട്ടിലും നിലനിന്നിരുന്നുവെങ്കിലും, അവയുടെ നിലനിൽപ്പ് വിപരീതമായിരുന്നു— അധികംനാൾ അവയൊന്നും തുടർന്നതുമില്ല.

അങ്ങിനെയിരിക്കേ, 1876-ൽ, ബംഗാളിൽ, ഇന്ത്യൻ അസോസിയേഷൻ രൂപീകൃതമായി. ഇന്ത്യൻ പ്രശ്നങ്ങളിലേക്കു ശ്രദ്ധയാകർഷിപ്പിക്കാൻ പ്രവർത്തിച്ച പ്രസ്തുതസംഘടനയുടെ ജീവൻ സുരേന്ദ്രനാഥ് ബാനർജിയായിരുന്നു. സംഘടനയുടെ ആദർശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കാനായി രാജ്യമെങ്ങും സഞ്ചരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കും, ബ്രിട്ടീഷുകാർ നാട്ടിൽ അടിച്ചേല്പിച്ച മർദ്ദനനിയമങ്ങൾക്കെതിരെ അദ്ദേഹം ധാരാളം പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി.

ഭാഷാപരനിയമം തുടങ്ങി ജനങ്ങളെ അസ്വസ്ഥരാക്കിയ മർദ്ദനനിയമങ്ങളധികവും ഏർപ്പെടുത്തിയത് ലിററൺ പ്രഭുവെ ശ്രോയിയായിരുന്നപ്പോളാണ്. അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു വന്ന റിപ്പബ്ലിക് കറേക്കുടി ഉദാരമതിയായിരുന്നു. നാലുകൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം, ഭാഷാപരനിയമം അദ്ദേഹം പിൻവലിച്ചു. ഇന്ത്യക്കാരായ ജഡ്ജിമാർക്കും, മജിസ്ട്രേട്ടുമാർക്കും യൂറോപ്യന്മാരെ വിചാരണ നൽകാൻ അവകാശം നൽകുന്ന ഇൽബർട്ടബിൽ 1883-ൽ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു. ഈ നടപടിയിൽ സ്വാഭാവികമായും അതൃപ്തരായ ബ്രിട്ടീഷുകാർ, അതിനെതിരെ വലിയ ഒരു പ്രക്ഷോഭം ഉളക്കിവിടുകയുണ്ടായി. അവരിൽ ചിലർ റിപ്പബ്ലിക് വിനെ ബലമായി പിടിച്ചു കപ്പലിൽ കയറ്റി ബ്രട്ടനിലേക്കു തിരിച്ചയയ്ക്കാൻ വരെ ഗുഡാലോചന നടത്തി. ബിൽ മയപ്പെടുത്തേ

ബീവന്നു. ഒരു യൂറോപ്യനെ ഡിസ്ട്രിക്ട് മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെയൊ സെഷൻസ് ജഡ്ജിയുടെയൊ മുമ്പാകെ വിചാരണയ്ക്കു ഹാജരാക്കിയാൽ, പകുതിയും യൂറോപ്യന്മാരുടേതായ ഒരു ജൂറിവേണം. വിചാരണ നടത്താനെന്നും അയാൾക്ക് അവകാശപ്പെടാമെന്നും ബില്ലിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. ഇൻബർട്ട് ബില്ലിന്റെ ഈ ഭേദഗതി, ജനങ്ങളെ കൂടുതൽ ക്ഷോഭിപ്പിക്കാനേ ഉതകിയുള്ളൂ. ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക്, സ്വന്തം ഉപയോഗത്തിന് ഒരു നിയമസംഹിതയും, അവരുടെ ഭരണീയരുടെ ചേൽ പ്രയോഗിക്കാൻ മറ്റൊരു നിയമസംഹിതയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്നും ഈ സംഭവം വ്യക്തമാക്കി.

1883-ൽ ബംഗാളിൽ ഒരു രാഷ്ട്രീയസമ്മേളനം നടന്നു. ബംഗാളിലെ രണ്ടു പ്രസിദ്ധ നേതാക്കളായ സുരേന്ദ്രനാഥബാനർജിയും, ആനന്ദം മോഹൻബോസും അതിൽ പ്രതിനിധീകളായിരുന്നു. സുരേന്ദ്രനാഥബാനർജി ആയിടയ്ക്കാണ് "ബംഗാളി" എന്ന തന്റെ പത്രത്തിൽ ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് ജഡ്ജിയെ വിമർശിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. രണ്ടുമാസത്തെ തടവിന് ശിക്ഷിച്ചു. ഒരു ചലിയ പ്രതിഷേധഘോഷയാത്ര കോടതിയിലേക്കു നീങ്ങി. പിൽക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധനേതാക്കളായിത്തീർന്ന ആഷുതോഷ് മുഖർജിയും, ചിത്തരഞ്ജൻദാസും ഘോഷയാത്രയിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇത്ര ഐക്യബന്ധമായ ഒരു രോഷപ്രകടനമാകട്ടെ, ഇത്ര ദുഃഖമായ സംസ്ഥാനാന്തരമെത്രീബന്ധമാകട്ടെ, മുൻപു ഒരിക്കലും കാണപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ജയിൽവിമോചിതനായപ്പോൾ സുരേന്ദ്രനാഥൻ വിരോചിതമായ ഒരു സ്വീകരണമാണുലഭിച്ചത്. ഇറാലിയൻ സ്വാതന്ത്ര്യയോദ്ധാക്കളായ ഗാരിബാൾഡിയും, മസ്സീനിയും അദ്ദേഹത്തിൽ വന്ദിച്ച സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ചെന്നയിടത്തെല്ലാം തന്റെ പ്രസംഗം സമാപിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതു ശ്രോതാക്കളോടു് ഈ പോദ്യം പോദിച്ചുകൊണ്ടാണ്: "നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആരാണ് ഇന്ത്യയിലെ ഗാരിബാൾഡിയെ മസ്സീനിയെ ആകുക?"

ഏകകണ്ഠമായി ജനങ്ങളും പ്രതിവചിച്ചുപോന്നു, "ഞങ്ങൾ,"

അങ്ങിനെ ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനുള്ള കളമൊരുക്കൽ ശരിയ്ക്കുതന്നെ നടന്നു.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽകോൺഗ്രസ്സിന്റെ ജനനം

ജനങ്ങളുടെ അതൃപ്തി ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ തദ്ദേശീയവ്യവസായങ്ങളെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ നശിപ്പിച്ചത്, ഒരു വശത്തു തൊഴിലില്ലായ്മയും ദാരിദ്ര്യവും വർദ്ധിപ്പിച്ചു. മറുവശത്തു ബ്രിട്ടീഷുകാരുണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസം അലോസപ്പെടുത്തി, അവരെ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിനെതിരാക്കി. അണിയറയ്ക്കുപിന്നിൽ, നാടിന്റെ മുഖിലും മുമ്പിലും അതൃപ്തി നിറിപ്പുകയുകയായിരുന്നു. സായുധവിപ്ലവം നടത്തണമെന്ന ആശയം തുറന്നു പ്രചരിപ്പിച്ചവരുണ്ടായി. തുറന്ന വിപ്ലവം ഏതു നിമിഷവും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുമെന്നായിരുന്നു അഭിജ്ഞരായ നിരീക്ഷകരുടെ അഭിപ്രായം.

പൊതുജനങ്ങൾക്കു പരാതികളറിയിക്കാൻ ഒരു പഴി കണ്ടെത്തണമെന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങി. ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടാക്കുകയും തങ്ങളുടെ അതൃപ്തിപ്രകടനത്തിന് ഒരു വേദി വേണമെന്നും പ്രധാനപ്പെട്ട ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തു. അതൃപ്തി കുറയ്ക്കാൻ, അതിന്റെ കാരണങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ച ഇടയാക്കുമെന്നും, തലോടാ, തുറന്ന വിപ്ലവം ഒഴിവാക്കാമെന്നും അവർ ആഗ്രഹിച്ചു.

ഏതാനും ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് ഇന്ത്യയെപ്പറ്റി ആത്മാർത്ഥമായ സഹാനുഭൂതിയുണ്ടായിരുന്നു. ഗവണ്മെന്റിന്റെ മർദ്ദനനയങ്ങളെ അവർ പിന്താങ്ങിയില്ല. അത്തരമൊരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനായിരുന്നു

എ. കാ. ഹ്യൂം. ഉദാരമായ വിചിന്തനവും, സദാപിയെന്നോണം ഗവണ്മെന്റിനോടു അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ള ഓളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കൃഷിപക്ഷപ്പു സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ഹ്യൂം തൽസ്ഥാനം രാജിവെച്ചു. "സ്വാതന്ത്രരാഹിത്യവും, ധർമ്മികധീരതയും, ആത്മനിയന്ത്രണവും, ദേശീയസേവനത്തിൽ ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹവുമുള്ള അമ്പതു പേർ മുന്നിട്ടിറങ്ങാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു കത്തും, 1883 മാർച്ച് 1-ാം തീയതി അദ്ദേഹം കൽക്കത്ത സർവ്വകലാശാലയിലെ ബിരുദധാരികൾക്കെഴുതി: "അല്പം ചില ബുദ്ധിശാലികളും, വിദ്യാസമ്പന്നരുമായ വ്യക്തികൾക്കുപോലും, സ്വകാര്യതാൽപര്യങ്ങൾക്കതീതരായി ഉയർന്ന് നാടിന്റെ നവ ജീവനേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഇന്ത്യക്കാർക്ക് ലഭിക്കുന്ന പെരുമാറ്റം അവർഹിക്കുന്നതുതന്നെ. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അല്പം ചിലർക്കുപോലും ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ യോജിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഇന്ത്യയുടെ സുഹൃത്തുക്കളായ ഞങ്ങൾക്കു തൊറ്റുപറിയെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ, ഇന്ന് ഉള്ളതിലും മികച്ച ഒരു ഭരണകൂടം ഇന്ത്യ അഭിലഷിക്കുന്നില്ലെന്നും. അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നും സിദ്ധിക്കും. അതാണു നിലയെങ്കിൽ, നിസ്സാരമായ, അതുമിതും പറഞ്ഞുള്ള പരാതികൾ ഇനി ഞങ്ങൾ കേൾക്കാൻ ഇടയാകാതിരിക്കട്ടെ..." എന്ന് ഒരു താക്കീതും അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

ഹ്യൂം ഇക്കാര്യം വൈശ്വര്യമായിരുന്ന ഡഹമിൻ പ്രഭുവുമായി ചർച്ചചെയ്തു. ഒരു ദേശീയസംഘടനയെന്ന ആശയം നിർദ്ദേശിച്ചതും അദ്ദേഹമായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഗവർണർക്കു പകരം ഒരു അനുദ്യോഗസ്ഥനാകണം അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനെന്നും അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു. അനന്തരം, ഹ്യൂം ഈ നിർദ്ദേശം ഇന്ത്യൻ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞരുടെ പരിഗണനയ്ക്കു സമർപ്പിച്ചപ്പോൾ, അമ്പർ, അതു നടപ്പാക്കാൻ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ സമ്മതിച്ച ഡഹമിൻ പ്രഭുവാണു ഇതിനെല്ലാം തുടക്കം കുറിച്ചതെന്ന് അവർക്കറിയില്ലായിരുന്നു. ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുകയല്ല, മറിച്ച്, ദേശീയമായ അതുപിന്തുണ ഒരു ബഹിർഗ്ഗമനമാർഗ്ഗം നൽകി, നിരുപദ്രവമായ രീതിയിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തെ പുലർത്തുകയായിരുന്നു സംഘടനയുടെ ലക്ഷ്യം.

എ. ഓ. ഹ്യൂ

ക്രിസ്തുമസ് കാലത്തും, പുനയിൽ ഒരു സമ്മേളനത്തിന് രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തുനിന്നുമുള്ള പ്രതിനിധികളെ ക്ഷണിക്കണമെന്ന തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, അപ്പോഴേക്കും അവിടെ വിപ്ലവിക പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. തന്മൂലം ആദ്യസമ്മേളനം ബോംബെയിൽ നടത്തേണ്ടിവന്നു. താൻ പട്ടത്തായതുന്ന സംഘടന ഒരു കാലത്തും, ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് വാഴ്ച അവസാനിപ്പിക്കാൻ വഴി തെളിയിക്കുമെന്നും ഡഫറിൻ പ്രഭു സ്വപ്നത്തിൽ പോലും കരുതിയിരിക്കയില്ല.

ഗോകൽദാസ് തേജപാൽ സംസ്കൃതകോളേജ് പരിസരങ്ങളിൽവെച്ചാണ് സമ്മേളനം നടന്നത്. ഈ സമ്മേളനത്തിലെ പല പ്രതിനിധികളും, പിൽക്കാലത്തു സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിലെ പ്രമുഖനേതാക്കളായിത്തീർന്നു. ഗവണ്മെന്റുമായി സഹകരിച്ചു ഇന്ത്യയുടെ പുരോഗതി സാധ്യമാക്കുക എന്ന പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യം സംഘടനയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്, സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നവരിൽ ബ്രിട്ടന്റെ ഗവണ്മെന്റിനോടു കൂറുള്ളവരായും കറെപ്പേർ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഗോകൽദാസ് തേജപാൽ സംസ്കൃതകോളേജിന്റെ ഒരു ഹാളിനുള്ളിൽ, 1885 ഡിസംബർ 28-ാം തീയതി ഉച്ചയ്ക്കു ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സ് ജനിച്ചു. ഉൽഘാടനസമ്മേളനത്തിലെ ആദ്യപ്രാസംഗികൻ ഏ. ഓ. ഹ്യൂ ആയിരുന്നു. അനന്തരം എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യ അയ്യരും, കെ. ടി. ടെലാങ്ങും സംസാരിച്ചു. ഡബ്ല്യു. സി. ബാനർജി ആധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചു. മഹാർഹമായ, ചരിത്ര നിണ്ണായകമായ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു, അതു്.

ഈ പ്രഥമസമ്മേളനം പാസ്റ്റാക്കിയ പ്രമേയങ്ങൾ, ദേശീയ നേതാക്കളുടെ ചിന്താഗതി വ്യക്തമാക്കുന്നവയാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു പ്രമേയത്തിലൂടെ, ഇന്ത്യൻ ഭരണത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷണം നടത്താൻ ഒരു രാജകീയസംഘത്തെ നിയോഗിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. നിയമസഭകളിലേക്കു് അംഗങ്ങളെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്ന ഏർപ്പാടു് നിർത്തലാക്കണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെടുന്നതായിരുന്നു മറ്റൊരു പ്രമേയം. ഇനിയൊരു പ്രമേയം ഇന്ത്യൻ സിവിൽ സർവ്വീസിലേക്കുള്ള പരീക്ഷകൾ, ഇന്ത്യയിലും, ഇംഗ്ലണ്ടിലും വച്ചു നടത്തണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചു. സൈനികച്ചെലവു കുറയ്ക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രമേയവും പാസ്റ്റാക്കി. "മഹാറാണി നീണ്ടാൾ വാഴട്ടെ" എന്ന ഉൽഘോഷത്തോടെയാണ് സമ്മേളനം സമാപിച്ചതു്.

കോൺഗ്രസ്സ് സംഘടന അതിവേഗം നാടൊട്ടും വ്യാപിച്ചു. വിഭിന്നമതങ്ങളിലും, സംസ്ഥാനങ്ങളിലും സമുദായങ്ങളിലും പെട്ടവരെയും, പൺക്കാരെയും, പാവപ്പെട്ടവരെയും, സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെയും, ഗ്രാമീണരെയും നഗരവാസികളെയും അതു് ഉൾക്കൊണ്ടു്.

എല്ലാ ദേശീയതാല്പര്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി വാദിക്കുന്ന ഒരു മഹത്വ സംഘടനയായി അത് രൂപാന്തരപ്പെട്ടു.

എങ്കിലും, പടിപടിയായിട്ടായിരുന്നു ഈ പരിവർത്തനം. കോൺഗ്രസ്സ് 20 കൊല്ലക്കാലം നിയമസമ്മതിയുള്ള ഉപാധികളെ മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചുള്ളൂ. വിപ്ലവം അതിനനു് അചിന്ത്യമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ നീതിയിൽ അപഞ്ചലമായ വിശ്വാസം അർപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ ബ്രിട്ടീഷ് രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇന്ത്യയുടെ അവകാശങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുമെന്നതിൽ തനിസ്സ് അണുപോലും സംശയമില്ലെന്നും ഫിറോസുഷാ മേത്ത പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഈ ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടേപ്പോലെ ധീരരോ, സത്യസന്ധരോ ആയ മറ്റൊരു ജനതയില്ലെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കാൻ 1896-ലെ കോൺഗ്രസ്സ് സമ്മേളനത്തിലെ അദ്ധ്യക്ഷൻ മടിച്ചില്ല.

ജനങ്ങളോടും, അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളോടും കോൺഗ്രസ്സിനും സഹാനുഭൂതിയുണ്ടായിരുന്നു. അതേയവസരത്തിൽ ഈ കഷ്ടപ്പാടുകളുണ്ടാക്കിയവരോടും അതു കൂറു പ്രഖ്യാപിക്കയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യയിലെ പൊതുസ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റി, നേതാക്കന്മാർക്ക് വേണ്ടത്ര അറിവില്ലായിരുന്നു. സേവനം, ആത്മത്യാഗം മുതലായ ചേതോവികാരങ്ങൾ അവരെ വേണ്ടത്ര ഉത്തേജിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലെന്നതിനും പുറമെ, അവരുടെ രാജ്യസ്നേഹം ബ്രിട്ടീഷുകാരുോടുള്ള കൂറിനു വിധേയവുമായിരുന്നു. അവരിൽപ്പലർക്കും, ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിനു ചെയ്തുകൊടുത്ത സേവനങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലമായി ബിരുദങ്ങളും, ബഹുമതികളും നൽകപ്പെട്ടു. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും, 1906-നുമുൻപു സ്വയംഭരണം ആവശ്യപ്പെടാൻ കോൺഗ്രസ്സുകാർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ആനുകൂല്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിലും നിസ്സാരപരാതികൾ പരിഹരിച്ചെടുക്കുന്നതിലുമാണ് അവർ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതും.

എങ്കിലും, ഇന്ത്യയുടെ പരിത്രത്തിൽ പുതിയൊരു ധ്യായം തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വിദേശഭരണത്തെ എതിർക്കാനുള്ള ധൈര്യവും, അവകാശവും, ജനങ്ങൾ കരഗതമാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ആദ്യകാലത്തെ കോൺഗ്രസ്സുനേതാക്കൾ

ബ്രിട്ടീഷുകാരോടു കൂറുണ്ടെന്നു സത്യം ചെയ്യുകയും, അക്കാരണത്താൽ ഇന്ത്യക്കാർക്കു കൂടുതൽ ഉയർന്ന സ്ഥാനങ്ങൾ വേണമെന്നാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ആളുകളുടെ കയ്യിലായിരുന്നു 1905-ലെ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ നേതൃത്വം നിലക്കൊണ്ടിരുന്നതും. എങ്കിലും നിസ്സാരമായ ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കൊണ്ടു്, അവരെ നിശ്ശബ്ദരാക്കാൻ സാധ്യമായിരുന്നില്ല. ആത്മാർത്ഥതയുള്ള രാജ്യസ്നേഹികളായിരുന്നു അവർ. പിൽക്കാലത്തു് അപരിൽ പലരും ബ്രിട്ടീഷുകാരെ തുറന്നെതിർക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ നേതാക്കന്മാർ എല്ലാവരും ഇന്ത്യക്കാരായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പലരും ഇംഗ്ലീഷുകാരായിരുന്നുതാനും. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ഏ. ഓ. ഹ്യൂം, സർ വില്യം വെഡർബേൺ, സർ ഹെൻറി കോട്ടൺ എന്നിവരായിരുന്നു പ്രമാണിമാർ. ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ജനയിതാവായ ഹ്യൂമിനെപ്പറ്റി നേരത്തെ പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ. ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പൊതു കാര്യദർശിയായി വളരെ നാൾ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന അദ്ദേഹം, പ്രസ്തുത സംഘടനയുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ ഇന്ത്യയുടെ ഭക്ഷ്യമത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു.

സർ വില്യം വെഡർബേൺ രണ്ടു തവണ കോൺഗ്രസ്സദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നിട്ടുണ്ടു് — ആദ്യം 1889-ലെ ബോംബേ സമ്മേളനത്തിലും, 21 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു് 1910-ൽ അലഹബാദ് സമ്മേളനത്തിലും. മരണംവരെയും, ഇന്ത്യൻദേശീയ വാദത്തിനു് അദ്ദേഹം പിന്തുണ നൽകി. 1901-ലെ ബോംബേ സമ്മേളനത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷ

നായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദേഹമാണ് സർ ഹെൻറി കോട്ടൺ ഏകകാരതം ആദ്യമായി വിഭാവനപ്പെടുത്തിയത്. അദ്ദേഹമായിരുന്നു.

ഭാരതീയനേതാക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദാദാഭായി നവറോജി യായിരുന്നു മുൻപന്തിയിൽ നിന്നിരുന്നതും. ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാനത്തിന് നായകത്വം നൽകിയ വന്ദ്യവയോപ്പുദ്ധനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ആദരിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു. ബോംബെയിലെ ഒരു പാഴ് സിക്ടംഗസഭയിൽ, 1829 സെപ്റ്റംബർ 4-ന് അദ്ദേഹം ജനിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിലേ പിതാവു മരിച്ചുപോകയാൽ അമ്മയാണു അദ്ദേഹത്തെ വളർത്തിയത്. കറേക്കാലം ഒരുധ്യാപകനായി ജോലി ചെയ്തശേഷം, അദ്ദേഹം വ്യാപാരത്തിലേർപ്പെട്ടു. കറെ നാൾ ബറോഡ സംസ്ഥാനത്തെ ദിവാനായി ജോലി നോക്കിയെങ്കിലും, ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥനുമായുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാരണം, അദ്ദേഹത്തിന് തൽസ്ഥാനം രാജിവയ്ക്കേണ്ടിവന്നു.

മുപ്പതോളം സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ജനയിതാവാണ് അദ്ദേഹം. അനേകം പത്രങ്ങളും അദ്ദേഹം പുറത്തിറക്കി. മൂന്നു തവണ, 1886-ലും, 1893-ലും, 1906-ലും അദ്ദേഹം കോൺഗ്രസ്സദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു. ബ്രിട്ടനിലെ കോമൺസു സഭയിലേക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ആദ്യത്തെ ഇന്ത്യക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഇംഗ്ലണ്ടിലായിരുന്നപ്പോൾ, ഇന്ത്യയിൽ ഉത്തരവാദിത്വഭരണത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ശക്തിയോടെ വാദിച്ചു. കറുത്ത തൊലിക്കാരനെന്നു പറഞ്ഞു സാലിസ്ബറി പ്രഭു അദ്ദേഹത്തെ "കൊച്ചാക്കാൻ" ശ്രമിച്ചെങ്കിലും, ഇന്ത്യയിലെ ദാരിദ്ര്യത്തെപ്പറ്റിയും, അതിർക്കുന്ന നികുതി ചുമത്തലിനെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസംഗം ബ്രിട്ടീഷ് പാർലിമെൻറിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ഹാദാകർഷിച്ചു. അവസാനത്തെ തവണ കോൺഗ്രസ്സദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കുമ്പോഴാണ്, 'സ്വദേശി', 'സ്വരാജ്യം' എന്നീ ജനസമ്മതിയാർജ്ജിച്ച മുദ്രവാക്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം രൂപപ്പെടുത്തിയത്. "മനുഷ്യനാൽ ഇശ്വരത്വം സാധ്യമാണെങ്കിൽ, ദാദാഭായിയിൽ അതുണ്ട്" എന്നു ഗോഖലാ ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി. ദാദാഭായ് നവറോജി, 1917 ജൂൺ 30-നു നിര്യാതനായി.

ബംഗാളിലെ ഒരു ബഹുമാന്യകുടുംബത്തിൽ, 1848 നവമ്പർ 10-നു ഭൂജാതനായ ദേഹമായിരുന്നു സുരേന്ദ്രനാഥ് ബാനർജി. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യൻ സിവിൽ സർവ്വീസിൽ ചേർന്നെങ്കിലും (അത്യ

എസ്. എൻ. ബാനർജി

നം അഭികാമ്യമായ പദവിയായിരുന്നു അത്) വളരെ നിസ്സാരമായ ഒരു കാരണത്താൽ, പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ടു. പിൽക്കാലജീവിതത്തിൽ, ഇതദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ സ്വാധീനിച്ചു. പ്രസംഗങ്ങളിലും ലേഖനങ്ങളിലുംകൂടെ അദ്ദേഹം സ്വന്തം രാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു. ദേശീയമായ ഐക്യഭ്രമം, ഇന്ത്യാക്കാർക്കു സ്വയംഭരണത്തിൽ കൂടുതൽ പങ്കു വഹിക്കാനുള്ള അർഹത എന്നിവയെപ്പറ്റി വമ്പിച്ച പൊതുയോഗങ്ങളിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടും, അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയാകമാനം സഞ്ചരിച്ച ഒരു മഹാവാഗ്മിയായിരുന്നു

അദ്ദേഹം രണ്ടു തവണ കോൺഗ്രസ്സ് അദ്ധ്യക്ഷനായി തെരഞ്ഞെടുത്തു. ബംഗാൾ വിഭജനത്തെത്തുടർന്ന് 1905-ലുണ്ടായ പ്രക്ഷോഭങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടീഷ് പരക്കേൾ ബഹിഷ്കരിച്ചു, ഇന്ത്യൻ പരക്കേൾ വാങ്ങാൻ ഇന്ത്യക്കാരെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു, ആദ്യത്തെ പ്രത്യക്ഷ രാഷ്ട്രീയസമരം സംഘടിപ്പിച്ചത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു.

എന്നാൽ രാജ്യസേവനത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തോടുള്ള അപഞ്ചലമായ കൂറുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയ ആളായിരുന്നു സുരേന്ദ്രനാഥ്. ബ്രിട്ടീഷ് സംസ്കാരമാണ് ലോകത്തിലേക്ക് മഹത്തമ മെന്റം. ബ്രിട്ടീഷ് രേണം ഇന്ത്യയ്ക്കൊരു ഗുഹമാണെന്നും, അടിയ്ക്കി ടി അദ്ദേഹം പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയചലനങ്ങൾ വേഗംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനതീതമായി. രാഷ്ട്രീയരംഗത്തെ ഒരഗ്നിശലാകയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ പിൻക്കാലത്തു വളരെയേറെ ബ്രിട്ടീഷ് അനുകൂലിയെന്നു നാട്ടുകാർ കരുതാൻ തുടങ്ങി. 1921-ൽ അദ്ദേഹം ബങ്കാൾ ഗവണ്മെന്റുടെ സമിതിയിൽ അംഗമാക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന് "സർ" സ്ഥാനവും നൽകി. അപ്പോഴേക്കും കോൺഗ്രസ്സുമായുള്ള എല്ലാ ബന്ധവും അദ്ദേഹം വേർപെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

വേറൊരു മഹാനായ നേതാവായിരുന്നു ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖല. മഹാരാഷ്ട്രയിലെ രത്നഗിരി ജില്ലയിലെ ഒരു ഗ്രാമത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചത്. ചെറുപ്പത്തിലേ പിതാവ് മരിച്ചതുകൊണ്ട്, ദാരിദ്ര്യപൂർണ്ണമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യകാല ജീവിതം. പലപ്പോഴും ദിവസം ഒരു നേരമേ അദ്ദേഹത്തിന് ഭക്ഷണം കിട്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. പഠിക്കാൻ തെരുവുവിളക്കുകളുടെ വെളിച്ചമായിരുന്നു അവലംബം. ബുദ്ധിശാലിയും അദ്ധ്യാനശീലനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കാലാന്തരത്തിൽ പുനയിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാലയത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനായി. പിൻക്കാലത്തു പെർഗുസൺ കോളേജായി ഈ വിദ്യാലയം രൂപാന്തരപ്പെട്ടപ്പോൾ, ഗോഖല അതിന്റെ പ്രിൻസിപ്പാലായിത്തീർന്നു. പ്രതിമാസം നാമമാത്രശമ്പളമായി 75 ഉറപ്പികയേ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചുള്ളൂ.

ചെറുപ്പത്തിലേതന്നെ ജസ്റ്റീസ് മഹാദേവ് ഗോവിന്ദ റാനഡെയുമായി പരിചയപ്പെടാൻ അദ്ദേഹത്തിനിടയായി. ഗോഖലയുടെ സാമത്ഥ്യത്തിൽ മതിപ്പു തോന്നിയ റാനഡെ അദ്ദേഹത്തെ ബോംബേയിലെ ഒരു രാഷ്ട്രീയസംഘടനയായ സാർവജനിക സഭയുടെ കാര്യദർശിയായി നിയമിച്ചു. ബോംബെ നിയമസഭയിലെ ഒരു

ഗോപാലകൃഷ്ണ ഗോഖലെ

ഗമായി 33 ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. താമസിയാതെതന്നെ ഇമ്പീരിയൽ നിയമസഭ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന കേന്ദ്രനിയമനിർമ്മാണസഭയിലേക്കും അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

തീലകനോടൊപ്പം 1889-ൽ അദ്ദേഹം കോൺഗ്രസ്സിൽ ചേർന്നു. ഒരു പൈസ വിലയുള്ള ഒരു കട്ടുപ്പം അഞ്ചു വിലയ്ക്കാണ് വിൽക്കപ്പെടുന്നതെന്ന് ഉപനിവേശത്തിനെ എതിർത്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ഇക്കാലത്തു മഹാത്മാ ഗാന്ധി തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിൽ അവിടത്തെ ഇന്ത്യക്കാരുടെ അവകാശങ്ങൾ നേടിയെടു

ക്കാൻവേണ്ടി സമരം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഗോവലെ ആരാജ്യം സന്ദർശിക്കുകയും, ഗാന്ധിജിയ്ക്ക് കാര്യമായ സഹായം നൽകുകയും ചെയ്തു. സർവന്റസ് ആഫ് ഇന്ത്യാ സൊസൈറ്റി സ്ഥാപിച്ചതായിരുന്നു ഗോവലയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സംഭാവന. ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ കഷ്ടിച്ചു നിറവേറാൻ മാത്രം വേണ്ടുന്ന ആദായം കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടും, ബാക്കി മുഴുവൻ ധാർമികകാര്യങ്ങൾക്കായി റീക്കീവച്ചു, സ്വാതന്ത്ര്യരഹിതരായ രാജ്യസ്നേഹികളുടേ ഒരു സംഘടനയായിരുന്നു ഇത്. ഈ സംഘടന സാമൂഹ്യസേവനരംഗത്തു് ഗണ്യമായ പ്രവർത്തനം നടത്തി—പ്രത്യേകിച്ചു് ക്ഷാമവും വെള്ളപ്പൊക്കവും ഉണ്ടായിടങ്ങളിൽ ഭൂരിതനിവാരണത്തിനുവേണ്ടി. ആളുകളെ തന്നിലേക്കു് ഹാജരാകർഷിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു ഗോവലയുടേതു്. ഗാന്ധിജി സ്വന്തം രാഷ്ട്രീയഗുരുവായി അദ്ദേഹത്തെ കരുതി. ആട്ടിൻകുട്ടിയെപ്പോലെ ശാന്തശീലവും, സിംഹത്തിന്റെ ധൈര്യവും, ഒരു കററമെന്റ തോന്നിപ്പോരുന്നത്ര ഭൂതദേയമുള്ള വ്യക്തിയായിരുന്നു ഗോവലെ എന്നു് ഗാന്ധിജി പറയാറുണ്ടായിരുന്നു.

കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ആഭ്യന്തരമേളനത്തിൽ ഹ്യൂമിനു ശേഷം പ്രസിദ്ധനായ എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യ അയ്യരായിരുന്നു. പത്രങ്ങളിൽ വാർത്തകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിലുള്ള പരിമിതികളെ അദ്ദേഹം എതിർക്കുകയും, ആവർത്തിച്ചുണ്ടാകാറുണ്ടായിരുന്ന ക്ഷാമങ്ങൾക്കു് ഒരു പരിഹാരം കണ്ടെത്താൻ ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികനിലയെപ്പറ്റി സമ്പൂർണ്ണവും, നിഷ്പക്ഷവുമായ ഒരുപേക്ഷണം നടത്തണമെന്നും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യത്തോടൊപ്പം വിശാലവീക്ഷണഗതിയും ചേർന്ന വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. സുബ്രഹ്മണ്യ അയ്യർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ലേഖനങ്ങൾ കാരണം അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. കലശലായി രോഗം ബാധിച്ചപ്പോൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടയച്ചുള്ളൂ.

ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടം

ഇതുവരെയും ദേശീയനേതാക്കൾ നിയമവിധേയമായ നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളാനാണ് ആഗ്രഹിച്ചത്. ഇന്ത്യയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനപ്രശ്നങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ പരിഹരിക്കാനാവില്ലെന്ന് ക്രമേണ അവർക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടു. കൂടുതൽ ശക്തമായ നടപടികൾ വേണ്ടിയിരുന്നു. ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനംതന്നെ തുടങ്ങേണ്ട താവഴ്യമായിവന്നു. യാചനകൊണ്ടും ഒന്നുതന്നെ നേടാൻ ആകുമായിരുന്നില്ല. യഥാർത്ഥമായും പിടിപ്പെടുക്കുന്നെങ്കിൽ മാത്രമേ നമുക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കൂ എന്നൊരു നില വന്നു. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരം അങ്ങിനെ അനിവാര്യമായിത്തീർന്നു.

ലോകമാന്യ ബാലഗംഗാധര തിലകനാണ് ഈ വസ്തുത ആദ്യം മനസ്സിലാക്കിയത്. ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ ഒരു മുന്നിപ്പടയാളിയെന്നതിനും പുറമെ, പ്രാചീനഭാരതീയസംസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അവഗാഹത്തിൽ പ്രസിദ്ധനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഹിന്ദി ഇന്ത്യയുടെ ദേശീയഭാഷയാക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശിച്ച ആദ്യത്തെ കോൺഗ്രസ്സുനേതാവാണ് തിലകൻ. നിസ്വാർത്ഥമായ രാജ്യസേവനം എന്ന ആശയമുന്നയിച്ച് അദ്ദേഹം യുവജനങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിലുള്ള അന്ധമായ വിശ്വാസത്തെ ചോദ്യംചെയ്യാനും, പിന്തുണനൽകൽമനോഭാവത്തെ വെല്ലുവിളിയായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താനും അദ്ദേഹം കോൺഗ്രസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഒരു യോദ്ധാവിന്റെയും ചിന്തകന്റെയും ഗുണഗണങ്ങൾ സമ്മേളിച്ചുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലേക്ക് ജനലക്ഷങ്ങളെ ആകർഷിക്കാൻ കഴിയാത്തപക്ഷം, ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ലെന്ന്

ലോകമറന്യ തിലകൻ

അദ്ദേഹം മുൻകൂട്ടിക്കണ്ടു. ഈ ലക്ഷ്യത്തോടെ. രണ്ടു പഴയ ഉത്സവങ്ങളായ ഗണപതിപൂജയും, ശിവരാത്രി ഉത്സവവും അദ്ദേഹം പുനരാരംഭിച്ചു. വളരെ അവഗണിക്കപ്പെട്ടുകിടന്ന ഉത്സവങ്ങളായിരുന്നു

ഇവ. ഉത്സവവേളകളിൽ ആലപിച്ചിരുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ, ഉത്സവങ്ങളുടെ അനുസ്മരണ വെളിച്ചമാകുന്നവയായിരുന്നു. ഒരു ഗണപതിസ്തോത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം നോക്കുക. "സ്വന്തം അടിമത്തത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു ലജ്ജയില്ലെ? മരിക്കുന്നതല്ലേ അതിലും മേലേ? നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ ഹിന്ദുസ്ഥാനെന്നല്ലേ നിങ്ങൾ വിളിക്കുന്നത്? എന്നാൽ പിന്നെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇവിടെയെങ്ങിനെ ഭരിക്കുന്നു?"

ശിവാജി ഉത്സവത്തിലെ ഒരു സ്തോത്രം നോക്കുക.

"ശിവാജിയുടെ വിരപരാക്രമങ്ങൾ പാടിപ്പുകഴ്ത്തിയതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുകയില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം വേണമെങ്കിൽ സ്വയം വാളും പരിചയമേന്തിയേ മതിയാകൂ."

ജനങ്ങൾക്കു നിരന്തരം പകർന്നു കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആശയങ്ങൾ ഈ ദൃശങ്ങളായിരുന്നു. ഉത്സവാവസാനത്തിൽ എല്ലാവരും വിക്ടോറിയ രാജ്ഞിയെ ആദരിച്ചു നിർഘോഷമുണ്ടാക്കും. — വിപ്ലവത്തിനു ഒരുക്കുകയാണെന്ന സംശയം പാടില്ലല്ലോ!

അക്കാലത്തു നാട്ടിൽ അതിരൂക്ഷമായ ക്ഷാമമുണ്ടായി. അതിന്റെ പേരിൽ, ഭൂനികുതി നൽകുന്നത് ഒഴിവാക്കിക്കിട്ടണമെന്നു തിലകൻ ഒരു പ്രക്ഷോഭണമാരംഭിച്ചു. എന്നാൽ വിക്ടോറിയ രാജ്ഞിയുടെ ഭരണത്തിന്റെ വളർച്ച ജൂബിലിയാഘോഷങ്ങളുടെ ഒരക്കത്തിൽ മുഴുകിയിരുന്ന ഗവണ്മെന്റു അനുകൂലമായ പ്രതികരണം കാണിച്ചില്ല.

അങ്ങിനെയിരിക്കേയാണ് ബോംബെയിൽ റേപ്പൽ പടന്നു പിടിച്ചതു്. സ്ഥിതിഗതികൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻവേണ്ടി ഒരു കമ്മിറ്റിയുണ്ടാക്കി. ദുരിതമനുഭവിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് സമിതിയുണ്ടാക്കിയതെങ്കിലും, രോഗബാധിതരോടും ഒട്ടും ദയയില്ലാതെ, അവരെ സമിതിക്കാർ ക്യാമ്പുകളിൽ ബലമായി കൊണ്ടുപോയി പാർപ്പിച്ചു. സമിതിക്കാരുടെ ഉദ്ദേശം നല്ലതായിരിക്കാമെങ്കിലും അവരുടെ കടംകൈകൾ ജനങ്ങളെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. ജനങ്ങൾ ക്യാമ്പുകളെ യേപ്പെട്ടു. രോഗബാധയുണ്ടായാൽ അധികൃതരെ അറിയിക്കാൻ അവർ മടിച്ചു. അപ്പോൾ സമിതി

ക്കാർ കൂടുതൽ ഉജ്ജ്വലമായി പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. വീടുതോറുമുള്ള പരിശോധനയും ചോദ്യംചെയ്യലും പതിവായിത്തീർന്നു. സമിതിക്കാരുടെ കർക്കശത്വം വർദ്ധിച്ചതോടെ അവരെക്കാൾ ദേവലേപ്പേഴ്സ് എന്നും ജനങ്ങൾ ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങി. രോഗം രോഗിയെ മാത്രമേ ശല്യപ്പെടുത്തുകയുള്ളൂ. സമിതിക്കാരാകട്ടെ, കടുംബത്തിന് മുഴുവനും, ചിലപ്പോൾ ആ പരിസരത്തിനൊട്ടാകെത്തന്നെയും ഒരു വിനയാധിനിവേശം

ലോകമാന്യ തീലകൻ ഒരിക്കലും അക്രമത്തിന് അനുകൂലിയായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അനിതി മൗനമായി സഹിക്കാനും അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നില്ല. “കേസരി”യിലെഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം ഗവണ്മെന്റിന്റെ നിർദ്വയത്വത്തെയും, കടുംകൈകളെയും ശക്തിയായി വിമർശിച്ചു.

പേഴ്സ് കമ്മീഷണറായിരുന്ന മി. റാൻഡിന്റെ അതിർക്കടന്ന ചെയികൾ അന്തരീക്ഷം വിഷലിപ്തമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ വികോറിയ രാജ്ഞിയുടെ വജ്രജൂബിലി കൊണ്ടാടുകയായിരുന്നു. പുനയിൽ 1897 ജൂൺ 22-ന് ആഘോഷങ്ങൾ വളരെ രാജ്യപ്ലനതുവെ തുടർന്നു, അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയായിരുന്ന മി. റാൻഡിനെ വഴിയിൽ പതിയിരുന്ന അജ്ഞാതനായ ഒരു ചെടിവെച്ചു. രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞു, ആശുപത്രിയിൽവെച്ച് അദ്ദേഹം മരിച്ചു. ഈ സംഭവം വലിയ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കി. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികൾ കോപാക്രാന്തരായി. നഗരവാസികളുടെ മേൽ ഒന്നര ലക്ഷം രൂപ കൂട്ടപ്പിഴ ചുമത്തി. കൊലപാതകിയെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നവർക്ക് സമ്മാനം നൽകുമെന്ന് വിളംബരമുണ്ടായി. ഒടുവിൽ രണ്ടുപേരെ പിടിച്ചു തൂക്കിക്കൊന്നു. സഹോദരന്മാരായിരുന്ന അവർ ചമേക്കർ സഹോദരന്മാർ എന്ന പേരിൽ ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ഈ അക്രമത്തിന് പിന്നിൽ തീലകന്റെ കൈയുണ്ടെന്നായിരുന്നു ഗവണ്മെന്റിന്റെ സംശയം. അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് രാജ്യദ്രോഹകന്മാരായി വിചാരണചെയ്ത് തടവുശിക്ഷ വിധിച്ചു.

തൃശ്ശൂരിൽ, ഒരു സാധാരണ ജയിൽപ്പള്ളിയെപ്പോലെയാണ് അദ്ദേഹത്തോടു പെരുമാറിയത്. യൂറോപ്യൻ പണ്ഡിതന്മാർ നിർബന്ധപൂർവ്വം ഇടപെട്ടശേഷം മാത്രമേ തീലകനെ വിട്ടയച്ചുള്ളൂ.

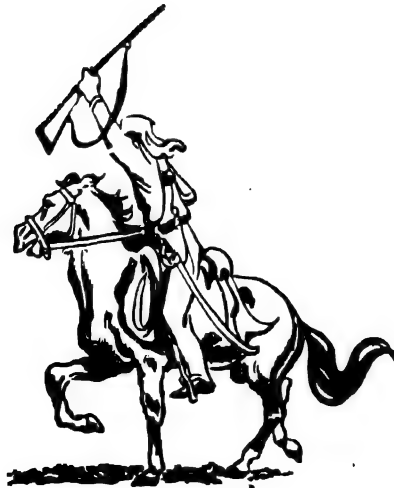
ഇതുകൊണ്ടു കാര്യം തീർന്നില്ല. പ്രക്ഷോഭങ്ങളെത്തീർത്ത പിന്തുണ നൽകിയ എല്ലാ പത്രാധിപന്മാരെയും അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും അവരുടെ വസ്തുവകകൾ കണ്ടുകെട്ടുകയും ചെയ്തു.

ഇതൊക്കെ ജനങ്ങളിൽ വലിയ വിദ്വേഷമുളവാക്കി. ബ്രിട്ടീഷുകാരുോടുണ്ടായിരുന്ന ആദരവും ക്രമേണ ഇല്ലാതായിത്തുടങ്ങി.

ഇക്കാലത്തു ഇന്ത്യക്കാരെ വളരെ ഉത്തേജിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ലോകസംഭവഗതികൾ തിരിയുകയുണ്ടായി. 1893-ൽ, ഇറലി അബിസിനിയായെ ആക്രമിച്ചു. ദരിദ്രവും പിന്നോക്കരാജ്യവുമായ അബിസിനിയയ്ക്കു പഴയ ആയുധങ്ങളെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇറലിയാകട്ടെ, ഏറ്റവും നവീനമായ ആയുധങ്ങളും, സുശിക്ഷിതരായ സൈന്യവുമുള്ള ഒരു ആധുനികരാജ്യമായിരുന്നു. എങ്കിലും ആക്രമണകാരികൾ തുരത്തപ്പെട്ടു. ഇറലിയുടെ തോൽവി ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു. പാശ്ചാത്യലോകം അജയ്യമാണെന്ന ധാരണ മിഥ്യയാണെന്നു തെളിഞ്ഞു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ 1904-ൽ, ഒരു ചെറിയ ഏഷ്യൻ രാജ്യമായ ജപ്പാൻ അതിശക്തമായ സാറിസ്റ്റോഷ്യയെ വെല്ലുവിളിച്ചു, യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റു. ഈ സംഭവം ഏഷ്യയുടെ ശ്രദ്ധയെ പ്രത്യേകിച്ചും ആകർഷിച്ചു. അടിമത്തത്തിലാണ്ട ഏഷ്യൻ ജനതകൾക്കു് ആ സംഭവം ആത്മവിശ്വാസം പകർന്നു. ജപ്പാനെപ്പോലുള്ള ഒരു കൊച്ചുരാജ്യത്തിന്നും, സാറിസ്റ്റോഷ്യയെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കാമെങ്കിൽ, ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ഒരു മഹാരാജ്യത്തിന്നും നിശ്ചയമായും ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവിത്വത്തിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാനും കഴിയുമെന്നു് ആളുകൾ വിശ്വസിച്ചു.

ഈജിപ്ത്, റഷ്യ, പേഴ്സ്യ, തുർക്കി മുതലായ മറ്റിടങ്ങളിലും ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടാൻ തുടങ്ങി.

ബ്രിട്ടീഷുകാരിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന അപമാനകരമായ പെരുമാറ്റത്തിൽ അതുപുരായിരുന്ന ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യഭ്രാന്തരുടെ മനോവിര്യം ഉത്തേജിപ്പിക്കാൻ ഇതെല്ലാം വക നൽകി. വഴുപരമായ മേന്മ അവകാശപ്പെട്ട യൂറോപ്യരുടെ നിലപാടിനു് വമ്പിച്ച ആഘാതങ്ങളേറുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇന്ത്യാക്കാക്കു് സ്വന്തം സംസ്കാരത്തിലും പാരമ്പര്യത്തിലും അഭിമാനം തോന്നിത്തുടങ്ങിയെന്നു മാത്രമല്ല, വേണ്ടത്ര ഇച്ഛാശക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ, സ്വാതന്ത്ര്യം പിടിച്ചെടുക്കാൻ വേണ്ട കരുത്തു് തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നും അവർ കരുതിത്തുടങ്ങി.

ബംഗാൾ വിഭജനം

രാജ്യം ക്ഷാമത്തിന്റെയും, രോഗത്തിന്റെയും, ഭൂകമ്പത്തിന്റെയും മെല്ലാം കെടുതി കളഞ്ഞുവീക്കുന്നതിനിടയിൽ, വൈസ്രോയിയായിരുന്ന കഴംസൺപ്രഭു പാസാക്കിയ ഒരു പ്രമേയം ഇന്ത്യാക്കാർക്ക് ഏറെ അവസാനത്തെ അടിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഏർപ്പെടുത്തിയ ഒട്ടേറെ നിയമങ്ങളും, ഇടയ്ക്കിടെ ഇന്ത്യാക്കാരെപ്പറ്റി പക്ഷരസത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുണ്ടായ പരാമർശങ്ങളും, വളരെയേറെ ജനരോഷത്തിനിടയാക്കിയവയുമാണ്. പക്ഷെ ഈ നടപടി ജനങ്ങളുടെ തുറന്ന കലാപത്തിന് കാരണമായി.

ബംഗാളിനെ രണ്ടായി വിഭജിക്കുവാനാണ് കഴംസൺ പ്രഭു തീരുമാനിച്ചത്. ബംഗാളിലെ കിഴക്കൻ ജില്ലകളായ ഡാക്കയും രാജ്ഷാഹിയും, ചിറ്ററഗോങ്ങും ആസ്സാമിൽ ലയിപ്പിച്ചു പുതു ബംഗാൾ-ആസ്സാം എന്ന പുതിയ ഒരു പ്രവിശ്യയുണ്ടാക്കാനും, ബാക്കി ബംഗാൾ ഒറീസ്സയോടു ചേർത്ത് ബംഗാൾ പ്രവിശ്യയാക്കാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്ധതി.

എന്തിനാണ് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ബംഗാൾ വിഭജനത്തിനൊരുങ്ങിയത്? ഭരണസൗകര്യത്തിനെന്നായിരുന്നു അവരുടെ അവകാശവാദം. ഭരണശൃംഖലയോടുകൂടിയാണ് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇതു ചെയ്തതെന്ന് ഇന്ത്യാക്കാർ കരുതി. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉയർച്ചയോടുകൂടിയാണ് അടിച്ചമർത്താനായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെണ്ടു്

ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതും. ഹിന്ദുക്കളെയും മുസ്ലീങ്ങളെയും തമ്മിൽ
 ഒന്നിച്ചു, നാട്ടിൽ അനൈക്യമുണ്ടാക്കാനും അവരാഗ്രഹിച്ചു. "വിഭജിച്ചു ഭരിക്കുക" എന്ന തന്ത്രം അവർ സമർത്ഥമായി പ്രയോഗിക്കുകയായിരുന്നു. അവിഭക്തബംഗാളിൽ ന്യൂനപക്ഷമായ മുസ്ലീങ്ങൾക്കും തന്നിമിത്തം പലേ അവശതകളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നുവെ

ന്ന ആശയത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വളർത്തിവിട്ടു. പുതുതായി രൂപംകൊള്ളുന്ന പൂർണ്ണബംഗാൾ-ആസ്സാം പ്രവിശ്യയിൽ മുസ്ലിങ്ങൾ ഭൂരിപക്ഷമായിരിക്കുമെന്നും തന്മൂലം മുസ്ലിങ്ങൾക്കു അതു ഗുണകരമായിരിക്കുമെന്നും അവർ പ്രചരിപ്പിച്ചു.

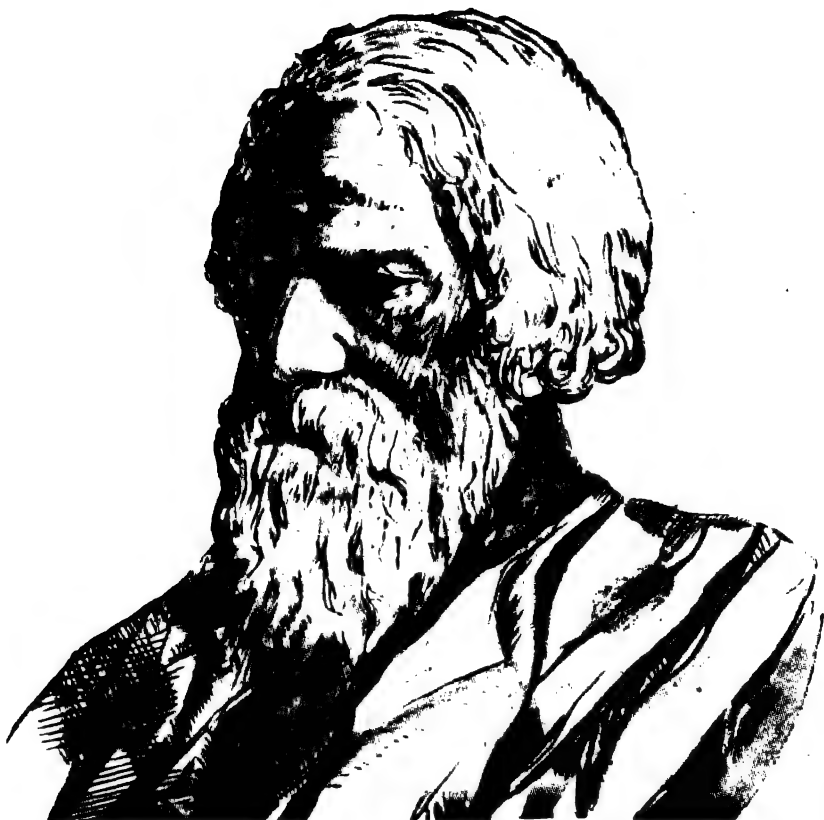
കോൺഗ്രസ്സ്, ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെണ്ടിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. എങ്കിലും ഇങ്ങിനെയൊരു നടപടി കൈക്കൊണ്ടു, ജനകീയാഭിപ്രായം പിടിച്ചിപ്പിന്റാൻ ഗവണ്മെന്റ് തുനിയുമെന്നും കോൺഗ്രസ്സ് കരുതിയില്ല. ഈ സമയമായപ്പോഴേക്കും, കോൺഗ്രസ്സിൽ ദാദാഭായ് നവറോജിയുടെയും, ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖലയുടെയും നേതൃത്വത്തിലുള്ള മിതവാദികളെന്നും, ലോകമാന്യതിലകന്റെയും, ലജപതറായിയുടെയും ബിപിൻ ചന്ദ്രപാലിന്റെയും നേതൃത്വത്തിലുള്ള തീവ്രവാദികളെന്നും രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ രൂപംകൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും, ബംഗാൾ വിഭജനത്തെ എതിർക്കുന്നതിൽ

ഇരുകൂട്ടരും ഒരുമിച്ചു.

ബിപിൻ ചന്ദ്രപാൽ

ബ്രിട്ടീഷ് ചരക്കുകൾ ബഹിഷ്കരിക്കാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. ബംഗാളിലെ ഒരു ജനകീയനേതാവായ കൃഷ്ണകുമാർ മിത്ര ഇങ്ങിനെ പ്രഖ്യാപിച്ചു: "നമുക്കെല്ലാം നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയുടെ നന്മയുടെ പേരിൽ, എന്തെല്ലാം അസൗകര്യങ്ങളുണ്ടായാലും സ്വദേശീച്ചരക്കുകൾ കിട്ടാത്തുള്ളപ്പോൾ അതു മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളവെന്നും, വിദേശീച്ചരക്കുകൾ വാങ്ങുകയില്ലെന്നും പ്രതിജ്ഞയെടുക്കാം."

രവിത്രനാഥ ടാഗോർ

എങ്കിലും ഗവണ്മെന്റ് ഒട്ടും വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. 1905 ഒക്ടോബർ 16-ന് അവർ ബംഗാൾ വിഭജനം പ്രഖ്യാപിച്ചു. അപ്പോൾ രവിത്രനാഥ ടാഗോർ ജനങ്ങളോടു ഇങ്ങിനെ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. "ഗവണ്മെന്റ് നമ്മെ വിഭജിക്കാൻ ദ്രവനിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ വേർപെടുത്താൻ അവർക്കാ

വില്ല. ക്രോബർ 16-നു നമുക്കു "രക്ഷാബന്ധനം നടത്താം. എന്തൊരാൽ "രക്ഷ" ഐക്യത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്."

"അന്നു നമുക്കു അടുപ്പുകളിൽ തീ പട്ടത്തു. അന്നു എല്ലാവരും ഉപവസിക്കണം." എന്നും ജനങ്ങളെ നിർദ്ദേശിച്ചു.

1905 ക്രോബർ 16 ബംഗാളാകമാനം ഒരു ദുഃഖദിനമായി ആചരിക്കപ്പെട്ടു. അന്നു പ്രഭാതത്തിൽ, സ്രീപുരുഷന്മാർ സംഘം സംഘമായി "വന്ദേമാതരം" ആലപിച്ചുകൊണ്ടു, തെരുവുകളിലൂടെ അണിയണിയായി നീങ്ങി. കണ്ടുമുട്ടുന്നവർക്കെല്ലാം അവർ രക്ഷാബന്ധനം നടത്തി. ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ ഉപവസിച്ചു. സായാഹ്നത്തിൽ പലേത്തും പ്രതിഷേധയോഗങ്ങൾ നടത്തപ്പെട്ടു. ഒരു യോഗത്തിൽ ഒരു ലക്ഷത്തിലേറെ ആളുകൾ സംബന്ധിച്ചു. പ്രസ്തുതയോഗത്തിൽ വച്ച് സ്വാഭാവികരക്ഷകളുടെ ഉല്ലാസം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ ഒരു നിധി സമാരംഭിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾത്തന്നെ 50,000 രൂപ പിരിഞ്ഞുകിട്ടി. പലേത്തും വിദേശീയരുകൾ കൂട്ടിയിട്ട് തീവെച്ചു. വിദേശീയരുകൾ വിൽക്കുന്ന കടകൾ പിടക്കുകയും ചെയ്തു.

ഗവണ്മെന്റിനെ ഇതെല്ലാം കോപാകലമാക്കി. കിഴക്കൻ ബംഗാളിലെ ലെഫ്. ഗവർണ്ണറായ ഫുജർ, നേതാക്കന്മാരെല്ലാം വിളിച്ചുവരുത്തി, ഭയങ്കരമായ ഭവിഷ്യത്തുകളുണ്ടാകുമെന്നു താക്കീതു ചെയ്തു. പ്രക്ഷോഭം അടിച്ചമർത്താൻ ഗുർഖ പട്ടാളത്തെ ഉപയോഗിക്കുമെന്നു ഫുജർ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. വന്ദേമാതരം ആലപിക്കുന്നത് നിരോധിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ ഭീഷണികളൊന്നും വിലപ്പോയില്ല. എരിതീയിൽ എണ്ണയൊഴിക്കാനേ അവ ഫലപ്പെടുള്ളൂ. പ്രക്ഷോഭം തീവ്രമായി. "വന്ദേമാതരം" അന്തരീക്ഷത്തിലേങ്ങും അലയടിച്ചു. ലാത്തിയും, പെട്രിയുണ്ടുകളുമെല്ലാം ഗവണ്മെന്റു പ്രയോഗിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും ഒന്നും ഫലപ്പെട്ടില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യഗീതത്തെ മുകുമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതുമില്ല.

ബരാസാലിൽ ഒരു സമ്മേളനം നടത്തപ്പെട്ടു. പോലീസു അതിന്റെ നടത്തിപ്പുകാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി. യോഗത്തിൽ 'വന്ദേ

മാതരും പാടരുതെന്നു നിർദ്ദേശിച്ച പ്രവർത്തകർ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ സമ്മേളനത്തിലേക്കുള്ള പ്രതിനിധികൾ ഈ തീരുമാനമറിഞ്ഞു കോപിഷ്ഠരായി. ഭീരുത്വപൂർണ്ണമായ ഈ തീരുമാനത്തിനു വഴങ്ങുകയില്ലെന്നും, എന്തുതന്നെ സംഭവിച്ചാലും വന്ദേമാതരും പാടുകതന്നെ ചെയ്യുമെന്നു അവർ ശരിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവർ "വന്ദേമാതരും" ആലപിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഗാനാലാപത്തോടെ വേദിയെ സമീപിച്ചപ്പോൾ പോലീസ് അവരെ വലയംചെയ്തു, ലാത്തികൊണ്ടു നിർദ്ദയം തല്ലിത്തുടങ്ങി. പക്ഷെ അവർ കരളുടി ഉച്ചത്തിൽ പാടിയതേ ഉള്ളൂ. സുരേന്ദ്രനാഥ ബാറർജിയെ തടവിലാക്കി. അദ്ദേഹം പിഴയൊടുകിയശേഷം, പുറത്തിറങ്ങി സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു. ഗവണ്മെന്റിന്റെ മർദ്ദനനടപടികളെയും മൃഗീയത്വത്തെയും സമ്മേളനം ഏകകണ്ഠമായി അപലപിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം സമ്മേളനം തുടരാൻ കഴിഞ്ഞില്ല "വന്ദേമാതരും" പാടുകയില്ലെന്നും പോലീസിനു ഉറപ്പു നൽകാൻ ആരും തയ്യാറായില്ല എന്നതാണു കാരണം.

സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിനു ആക്കംകൂടി. ബംഗാൾ വിഭജനം ഒരു പ്രാദേശിക പ്രശ്നമല്ലാതായിത്തീർന്നു. ഇന്ത്യയെ ഒട്ടാകെ ബാധിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമായിത്തീർന്നു അതു്. ബ്രിട്ടീഷുചരക്കുകൾ സ്വാധീനമുണ്ട്, എതിർപ്പിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായിത്തീർന്നു. ചെറുകുട്ടികൾപോലും ആചേഗഭരിതരായി. ബ്രിട്ടീഷുകടലാസ്സിൽ എഴുതാൻ കോളേജുവിദ്യാർത്ഥികൾ വിസമ്മതിച്ചു.

വിദ്യാഭ്യാസമുൾപ്പെടെ, പാശ്ചാത്യമായതെന്തിനെയും ആളുകൾ വെറുത്തുതുടങ്ങി. തുടർന്നു് ബഞ്ച് ജാതീയ വിദ്യാ പരീക്ഷ രൂപംകൊണ്ടു. ആ സംഘടന ഒരു ലക്ഷം രൂപ ശേഖരിച്ചു. സൂക്ഷ്മകളും കോളേജുകളും തുറന്നു കിഴക്കൻ ബംഗാളിൽ മാത്രം 24 സൂക്ഷ്മകളോളം തുറക്കുകയുണ്ടായി. ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസത്തോടൊപ്പം സ്വാദേശിപ്രസ്ഥാനവും അതിവേഗം ശക്തിപ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു കൈത്തറിവ്യവസായത്തിനു വീണ്ടും സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കാറായി.

ഭീകരപ്രസ്ഥാനം രൂപംകൊള്ളുന്നു

ബംഗാൾവിഭജനം വ്യാപകമായ അതൃപ്തിയുണ്ടാക്കിയെങ്കിലും ഗവണ്മെന്റ് അതു വകവെച്ചില്ല. പ്രസിദ്ധരായ ഒൻപതു നേതാക്കന്മാർ നാടുകടത്തപ്പെട്ടു. പ്രക്ഷോഭങ്ങളിൽ സജീവമായി ഇടപെട്ടിരുന്നവരോടൊക്കെയും ഗവണ്മെന്റ് കർശമായി പെരുമാറി.

ജനകീയപ്രക്ഷോഭം വിജയകരമല്ലെന്നു തെളിഞ്ഞുവരുകയായിരുന്നു. അക്രമരഹിതമായ എതിർപ്പും, ബഹിഷ്കരണവുമൊന്നും, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളെ ഏതാനുംതരം കണ്ടില്ല. ശക്തിപ്രയോഗം ഒരുപക്ഷേ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായേക്കാം. ശക്തിയെ ശക്തികൊണ്ടു വേണം നേരിടാൻ—ഈ അഭിപ്രായഗതി പ്രത്യേകിച്ചും യുവജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ബലപ്പെട്ടുവന്നു.

ബംഗാളിലുടനീളം, വേഗംതന്നെ പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ തുടങ്ങി. ഇവിടെ രാഷ്ട്രീയചർച്ച നടത്തുകയും, യുവജനങ്ങൾക്കു വെടിയായുധങ്ങളിൽ പരിശീലനം നൽകുകയും ചെയ്തു. ഈ യുവരാജ്യസ്നേഹികൾ നാടിനുവേണ്ടി സ്വജീവൻ ബലികഴിക്കാൻ തയ്യാറായി.

രാഷ്ട്രീയവിജ്ഞാനപ്രചരണത്തിൽ, പത്രങ്ങളുടെ പുറം അത്യന്തം പ്രധാനമായിരുന്നു. ബംഗാളിൽ ഇത്തരം 'വന്ദേമാതരം', 'ജഗാന്നാഥ്', 'സന്ധ്യ' എന്ന മൂന്നു പത്രങ്ങളുണ്ടായി. 'വന്ദേമാതരം'ത്തിന്റെ പത്രാധിപന്മാരിലൊരാളായിരുന്നു പ്രസിദ്ധനായ ബിപിൻചന്ദ്രപാൽ. വിപ്ലവപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു കീർത്തിനേടിയ

അവിനാശം

അവിനാശം, അതിലെ പ്രധാന ലേഖകന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു. അക്രമത്തിലൂടെയുള്ള വിപ്ലവത്തിന്റെ ശക്തനായ ഒരു പ്രചാരകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ബലപ്രയോഗത്തിന്റെ ആവശ്യം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് അടിയ്ക്കൂടി അദ്ദേഹം പത്രത്തിലെഴുതി. യാചനയും, അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കൊക്കെ ഒന്നും നേടാനാവില്ലെന്നും അവിനാശം വ്യക്തമാക്കി. സ്വഭാര്യയ്ക്കു അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ എഴുതി, "വയലുകളും, മൈതാനങ്ങളും, വനങ്ങളും, കുന്നുകളും നിറഞ്ഞ ഒരു ഭൂവിഭാഗമായാണ് മറ്റുള്ളവർ ഇന്ത്യയെ കാണുന്നത്. പക്ഷെ ഇന്ത്യ എന്നിടം എന്റെ അമ്മയാണ്. ആർക്കിലും അമ്മയുടെ ജീവനു ഭീഷണിയായാൽ, പുറത്തു മകന്റെ കടമ? ഒന്നും സംഭവിക്കില്ല."

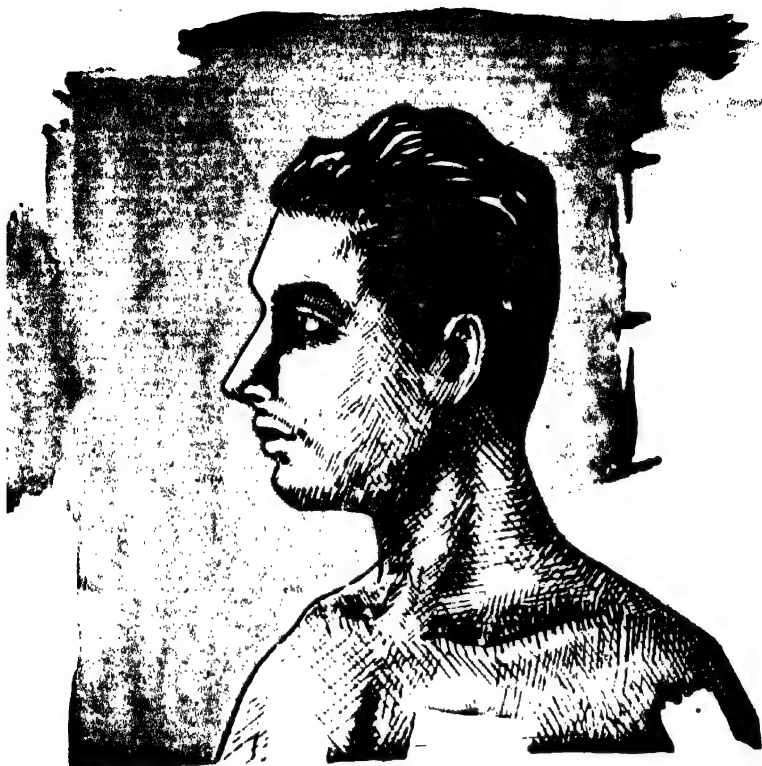
വിക്കാത്തമട്ടിൽ ശാപ്പാടുമടിച്ചു, കട്ടികളെയും കളിപ്പിച്ചു, കത്തിയിരിക്കുകയോണോ വേണ്ടതു്? അതോ അമ്മയുടെ സംരക്ഷണത്തിനു ചാടിവിഴുണോ?'

സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റെ ഇളയ സഹോദരൻ ഭൂപേരുന്നാഥ ഭരതയായിരുന്നു ജുഗാന്തറിന്റെ പത്രാധിപർ. 50,000 അത്താളം പ്രതികൾ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന ആ പത്രം, അക്രമപ്രയോഗത്തെ തുറന്നു പിന്താങ്ങി. ഗവണ്മെന്റിനു് അതു് പൊറുക്കാമായിരുന്നില്ല. അവർ ഭൂപേരുന്നാഥിനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു്, ദീർഘകാലത്തടങ്കലിനു ശിക്ഷിച്ചു. മകന്റെ തടവുശിക്ഷയെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടും ഭൂപേരുന്നാഥിന്റെ അമ്മ ഒരിരറു കണ്ണീർപോലും പൊഴിച്ചില്ല. അവർ സന്തോഷിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. ബംഗാളിലെ വനിതകൾ, ആകമാനമെന്നു പറയാം, അവരെ അഭിനന്ദിക്കാനെത്തിച്ചേർന്നു.

അരവിന്ദപോഷം അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരണവേളയിൽ ബിപിൻചന്ദ്രപാലിനെ ഒരു സാക്ഷിയായി വിളിച്ചെങ്കിലും, അദ്ദേഹം കോടതിയിൽ വന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തെയും അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. തന്മൂലം വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇളകിവശായി. അവർ കോടതിക്കു് പുറത്താരു പ്രകടനം നടത്തി. സുശീൽ സെൻ എന്നൊരു വിദ്യാർത്ഥിയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു ചമ്മട്ടിജ്ജിടിച്ചു. ബിപിൻചന്ദ്രപാലിനെ ആദ്യമാസം തടവിനു ശിക്ഷിച്ചു.

രാജ്യമാസകലം പൊതുയോഗങ്ങൾ നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. തുറന്നുള്ള എതിർപ്പു് അനുവദിക്കാതായപ്പോൾ, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനം ഒളിവിലായി. ഗവണ്മെന്റിന്റെ കിരാതത്വത്തിൽ മനംമടുത്ത ജനങ്ങൾ ഒന്നുകിൽ വിജയം അല്ലെങ്കിൽ മരണം എന്നു തീരുമാനിച്ചു.

ബ്രിട്ടീഷു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ വധിക്കാൻ വിജയത്തിലും, പരാജയത്തിലും കലാശിച്ച അനവധി ശ്രമങ്ങൾ നടത്തപ്പെട്ടു. 1908 ഏപ്രിൽ 30-നു്, പ്രൊഫുല്ലചക്കി, ഖദിറാംബോസു് എന്ന രണ്ടു യുവാക്കൾ ഒരു ബ്രിട്ടീഷു് ഉദ്യോഗസ്ഥനെ വെടിവച്ചു. അയാൾക്കൊന്നും പറ്റിയില്ലെങ്കിലും, രണ്ടു ഇംഗ്ലീഷുകാരികൾ, ഒരു

പ്രൊഫുലപക്കി

അമ്മയും മകളും അബദ്ധത്തിൽ മരണപ്പെട്ടു. പ്രൊഫുല ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. ഖദിറാംബോസിനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് തൂക്കിക്കൊന്നു. അവൻ 15 വയസ്സേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇത്ര ചെറുപ്പമായ ഒരു കുട്ടിയോടു കാട്ടിയക്രൂരത നാടിനെ നടുക്കിക്കളഞ്ഞു.

കുറെ നാൾ കഴിഞ്ഞും, കല്ലുത്തയ്ക്കുത്തു മണക്താലയിൽ, പോലീസ് ഒരു രഹസ്യബോംബ ഫാക്ടറി കണ്ടുപിടിച്ചു. അത

ഖുലീ റാം ബോസ്

വിന്ദലോഷ് ഉൾപ്പെടെ 34 പേരെ തത്സംബന്ധമായി അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് വിചാരണചെയ്തു, ആലിപ്പർ ഗുഡാലോചനക്കേസ് എന്താണ്, ഈ വിചാരണ പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതും. ഈ കേസിൽ അരവിന്ദലോഷിനുവേണ്ടി ഹാജരായ ചിത്തരഞ്ജൻ ദാസ്

ഫീസൊന്നും വാങ്ങിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കേസു നടത്തിപ്പിനു പണമുണ്ടാക്കാൻവേണ്ടി, തന്റെ കുതിരവണ്ടി വിൽക്കുകപോലും ചെയ്തു.

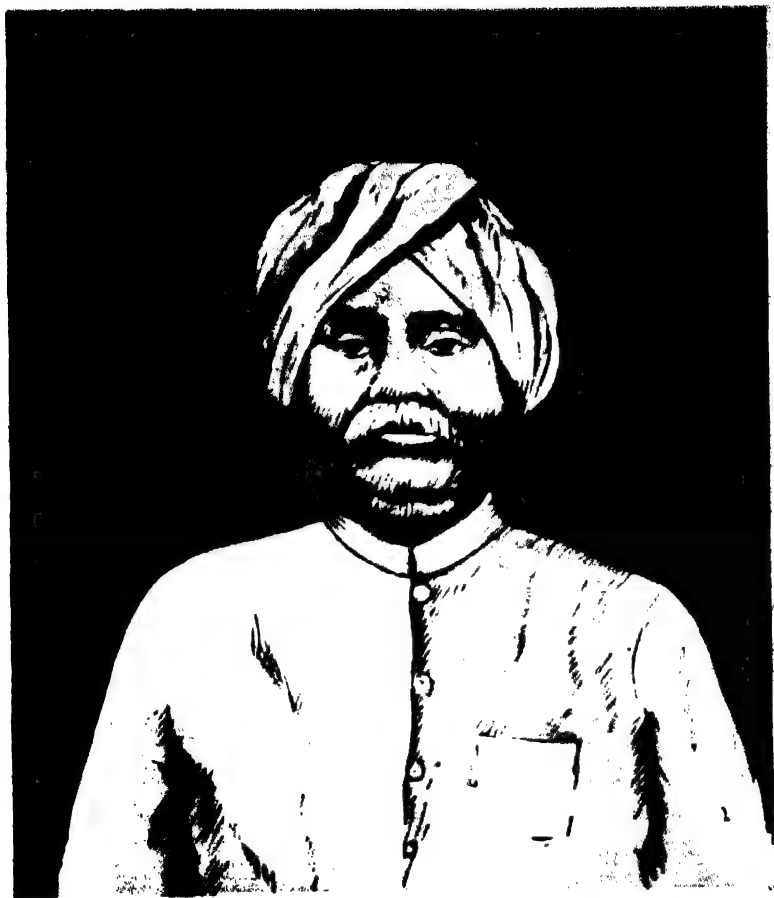
ബംഗാളിലാരംഭിച്ച ഭീകരപ്രസ്ഥാനം നാടാകെ വ്യാപിച്ചു. പഞ്ചാബിലും, കൂട്ടത്തിൽ അതു ശക്തിയാർജ്ജിച്ചു. അവിടെ ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് പത്രപ്രവർത്തകൻ തന്റെ വേലക്കാരനെ വെടിവെച്ചു കൊന്നു. അയാളെ വിചാരണചെയ്തെങ്കിലും, വെറുതെ വിടാനായിരുന്നു ജൂറിയിന്റെ തീരുമാനം. ഇതു് ഒരു ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമായിരുന്നില്ല. പഞ്ചാബിലെ പത്രങ്ങൾ, ഏകകണ്ഠമായി ഇത്തരം സംഭവങ്ങളെ അപലപിച്ചു.

അക്കാലത്തു പഞ്ചാബിൽ ഏറ്റവും ജനസമ്മതനായ നേതാവായിരുന്നു ലാല ലാജ്പതംഗായ്. ഗവണ്മെന്റിനോടുകൂടിയെങ്കിലും മിതത്വവും, മുൻകരുതലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിലേറെ വിപ്ലവം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം തീവ്രനോടും ബിപിൻ ചന്ദ്രപാലിനോടും സഹകരിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുോട് എതിർപ്പ് സംഘടിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം പഞ്ചാബിലാകമാനം സഞ്ചരിച്ചു. അനേകം യുവജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോടു ചേർന്നു. അവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു സർദാർ അജിത് സിംഗ്. സുപ്രസിദ്ധ വിപ്ലവകാരിയായ ഭഗത് സിംഗിന്റെ അമ്മാവനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റ് അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. തന്മൂലം 1907 മേയ് 14-ന്, ലാജ്പതംഗായും, അജിത് സിംഗും അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ അവരെ മാൻഡലേയിലേക്കു നാടുകടത്തി.

പഞ്ചാബ് ജനതയെ ഇതു കോപാകലരാക്കി. "വിദേശികൾ ഇന്ത്യ വിടുക. ഇരട്ടത്താപ്പുകാരായ വഞ്ചകപ്പരിഷ് ഇന്ത്യ വിടുക" മുതലായ മുദ്രവാക്യങ്ങൾ തെരുവുകളിൽ മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി. ബംഗാളിലെ "വന്ദേമാതരം" പോലെ താഴെപ്പറയുന്ന ഗാനം, പഞ്ചാബിൽ എങ്ങും പ്രചരിച്ചു.

"അല്ലയോ ജാട്ടേ, നീ നിന്റെ മാനം കാത്താലും,
വെള്ളക്കാർ നിന്നെ കവർന്നിരിക്കുന്നു
നമുക്കു തോൽവിയില്ല
വാക്കുകൊണ്ടൊന്നും നേടാനാവില്ല
ഒരു പരിഹാരം കാണാൻ ഉണർന്നുനേല്ക്കൂ
നിനക്കു നിന്റെ വക നഷ്ടപ്പെടുകയാണു്
ബംഗാളിനെ നോക്കുക."

തീവ്രനായിരുന്നു മഹാരാഷ്ട്രയിലെ പ്രമുഖനേതാവും. 'കേസരി' എന്ന തന്റെ പത്രത്തിലൂടെ വികാരോത്സുകമായ ദേശീയത്വം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചെങ്കിലും, ഭീകരപ്രസ്ഥാനത്തെ അദ്ദേഹം പിന്താങ്ങിയില്ല എന്നിട്ടും, അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് 6 വർഷത്തേക്കു് നാടുകടത്താനും, 1000 രൂപ പിഴയ്ക്കും

ലാലാ ലാജ്പത് റായ്

ശിക്ഷിച്ചു. എന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടോ എന്ന്, വിചാരിക്കുമ്പോൾ ജഡ്ജി ചോദിച്ചപ്പോൾ തിലകൻ ഇങ്ങിനെ മറുപടി നൽകി.

കന്നെലാൽ

“ജൂറിയുടെ വിധിയെന്തായാലും ഞാൻ നിരപരാധിയാണ്. പ്രപഞ്ചനിയന്താവായ ഒരു പരാശക്തിയുണ്ട്. ഞാൻ സ്വതന്ത്രനായിരിക്കുന്നതിലുമേറെ, എന്റെ ലക്ഷ്യസാധ്യത്തിന്, എന്റെ തടങ്കലാണ് നല്ലതെന്ന് ദൈവം കരുതുന്നുണ്ടാവാം.”

അനിതീയും, മർദ്ദനവും ഭീകരപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് വക നൽകി. ഒരു ചെറുസംഘം വിപ്ലവകാരികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രാഷ്ട്രീയകാലപാതകങ്ങൾ സ്വീകാര്യമായ പ്രതികാരനടപടിയിായി.

ഒരു കവിതാഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവെന്ന കുറ്റത്തിന് ഗണേശ് ഓമോദർ സവർക്കറെ ആൻഡ്മാനിൽ ജീവപര്യന്തം തട

വിനു ശിക്ഷിച്ചു. ആറു മാസം കഴിഞ്ഞു, അദ്ദേഹത്തെ ശിക്ഷിച്ച മജിസ്ട്രേട്ട് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു തിരിച്ചപ്പോൾ, അയാൾ വെടിവെച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ടു. വൈസ്രോയിയായിരുന്ന മിൻറോ പ്രഭുവിനെ കൊല്ലാനും ഒരു ശ്രമം നടന്നു.

ഇന്ത്യൻ ഭീകരപ്രവർത്തകസംഘങ്ങൾ, വേഗം മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേക്കും തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം വ്യാപിപ്പിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, ശ്യാംജി കൃഷ്ണവർമ്മ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചു. പിൽക്കാലത്തു വിനായകു ദാമോദർ സവർക്കറും അദ്ദേഹത്തോടു ചേർന്നു. ശ്യാംജി കൃഷ്ണവർമ്മയാണു ഇന്ത്യൻ ഹോം റൂൾ സൊസൈറ്റി സ്ഥാപിച്ചതു്. സവർക്കർ അതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ വളരെ താല്പര്യം കാണിക്കുകയും, അതോടൊപ്പം, രഹസ്യമായി ഇന്ത്യയിലേക്കു് വിപ്ലവകാരികൾക്കു് ആയുധങ്ങൾ കയറ്റി അയയ്ക്കാൻ ഏർപ്പാടുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു.

വിദ്യ. കഴുസൺ വൈലിയെ വെടിവെച്ചുകൊന്ന മരണലാൽ ധിംഗ്ര, സവർക്കറുടെ ഒരു സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്നു. ധിംഗ്രയെ തൂക്കിക്കൊന്നു. സവർക്കറെ ഇന്ത്യയിൽ കൊണ്ടുവന്നു വിചാരണചെയ്തു, അന്തമാനിൽ ജീവപര്യന്തം തടവിനു ശിക്ഷിച്ചു.

സുപ്രസിദ്ധ വിപ്ലവകാരിയായ ലാലാഹർദയാലാൽ അമേരിക്കയിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചത്. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തെങ്കിലും, പിന്നീടു് ജാമ്യത്തിൽ വിടുകയുണ്ടായി. അധികം കഴിയുംമുമ്പ്, അദ്ദേഹം സ്വീറ്റ്സർലണ്ടിലേക്കു രക്ഷപ്പെട്ടു.

ഈ വിപ്ലവകാരികളെല്ലാം ധീരന്മാരും, രാജ്യസ്നേഹികളുമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാർപോലും അവരെ മനസ്സാ അഭിനന്ദിച്ചു.

ബംഗാളിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ വിപ്ലവകാരിയായ കനായി ലാലിനെ തൂക്കിക്കൊന്നശേഷം, മുതദേഹം ഏറ്റുവാങ്ങാൻ ബന്ധുക്കളും സ്നേഹിതന്മാരും ജയിലിലെത്തി. ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു അവരെ മുതദേഹത്തിനടുത്തേക്കു് നയിച്ചത്, ആപാദപുരം മുടിക്കിടത്തിയിരുന്ന മുതദേഹം കണ്ടു ബന്ധുക്കൾ വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോയി. അപ്പോൾ, ആ ബ്രിട്ടീഷുകാരൻ അവരെ ഇങ്ങിനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു:

“നിങ്ങളെന്തിനു കരയുന്നു? അദ്ദേഹം ഒരു രക്തസാക്ഷിയായി. അദ്ദേഹത്തിനു ജന്മമരുളിയ രാജ്യം അനുഗൃഹീതമാണു്. നമ്മളൊക്കെ എന്നെങ്കിലും മറിയ്ക്കും. ഇത്തരം ഒരു മഹച്ചരമം എത്രപേർക്കു് വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു്?”

ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും, ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു് വളരെ ശക്തിയാർജ്ജിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കർഷകരെയും, തൊഴിലാളികളെയും അതാകർഷിച്ചില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വിത്തു വിതയ്ക്കാനല്ലാതെ, അതു വളർന്നു തഴച്ചു് ഫലമേന്തിയെന്നു കാണാൻ ഭീകര പ്രസ്ഥാനനേതാക്കൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

കോൺഗ്രസ്സിൽ ഒരു പുതിയ വഴിത്തിരിവ്

കോൺഗ്രസ്സിൽ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ രൂപംകൊണ്ടിരുന്നു — മിതവാദികളും, തീവ്രവാദികളും. ഇരുവിഭാഗങ്ങളും സ്വയംഭരണം ആഗ്രഹിച്ചുവെങ്കിലും, ആ ലക്ഷ്യസാധ്യത്തിന് ഭിന്നമാഗ്ഗങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളാനാണ് അവർ ആഗ്രഹിച്ചത്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ മേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്താൻ ഒരു ബഹുജനപ്രക്ഷോഭം തുടങ്ങാനായിരുന്നു തീവ്രവാദികളുടെ ശ്രമം. മിതവാദികളാകട്ടെ മിതത്വവും, ഭരണഘടനാവിധേയവുമായ ഉപാധികളും കൈക്കൊള്ളാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ബംഗാൾ വിഭജനത്തെ എതിർക്കാൻ, ഇരുകൂട്ടരും യോജിച്ചു. മിതവാദികളുടെ നേതാവായ ഗോഖലെയായിരുന്നു ഈ സമയം കോൺഗ്രസ്സധ്യക്ഷൻ. ഇന്ത്യയോടു കൂടെ സഹാനുഭൂതിയുള്ള ഒരു നയം അവലംബിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റിനെ പ്രേരിപ്പിക്കാനായി അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോകണമെന്ന് തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു.

ഗോഖലെയുടെ ഇംഗ്ലണ്ടുസന്ദർശനം ഒരു പരാജയമായിരുന്നു. അതോടെ മിതവാദികൾക്ക് ദുർബ്ബല്യം സംഭവിക്കുകയും, ആളുകൾ കൂടുതലായി തീവ്രവാദികളോടു അടുക്കുകയും ചെയ്തു. 1906-ലെ കൽക്കത്താ സമ്മേളനത്തിൽ, ഒരു പിളർപ്പ് ഒഴിവാക്കാൻ സമ്മേളനാധ്യക്ഷനായ ദാദാഭായ് നവറോജിയ്ക്കു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കിയ രീതിയിൽ ഈ വിടവ് വർദ്ധിച്ചുവന്നു. "സ്വരാജ്യ" എന്ന പദത്തിന് രൂപം നൽകിയത് കൽക്കത്താ സമ്മേളനത്തിൽവെച്ചു, നവറോജിയാണ്. അദ്ദേഹം ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. "ഒരു പ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങുക. പക്ഷെ അത്, ഊർജസ്വലമായ ഒരു പ്രക്ഷോഭം

ദാദാമായ് നവരോജി

മായിരിക്കണം.' ' അതു സമാധാനപരമായിരിക്കാനും, ക്രമം കെ
ട്ടുപോകാതിരിക്കാനും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം.' '

അടുത്ത സമ്മേളനമായപ്പോഴേക്കും തീവ്രവാദികൾ കൂടുതൽ ശക്തി നേടി ഗവണ്മെന്റുജോലികളും സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടനകളും ബഹിഷ്കരിക്കുക എന്ന നയത്തിന് പൊതുവിൽ ആനുകൂല്യം ലഭിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അധ്യക്ഷപദത്തെച്ചൊല്ലി അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായത്. ലാലാ ലാജ്പത് റായ് അധ്യക്ഷപദം സ്വീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചപ്പോൾ, മിതവാദികൾ ഡോ. രാജ് ബിഹാരി ബോസിന്റെ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനാത്ഥിയായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. തീവ്രവാദികൾ അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. സമ്മേളനത്തിൽ ബഹളമായി. ലാൽ തറച്ച ഒരു ചെമന്ന ഷൂസ് സരേന്ദ്രനാഥബാനർജിയുടെ നേക്ഷ ആരോ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിളത്തു കൊണ്ടിട്ട്, ഫിറോസ് ഷാമേത്തയുടെ ദേഹത്തു ചെന്നുവീണു. ബഹളം അനിയന്ത്രിതമായി. ഒന്നും വക്വയ്ക്കാതെ നിന്ന ലോകമാന്യതീലകന്റെ നേക്ഷ ആളുകൾ വടിയും ചുഴറി അടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ രാഷ്ട്രീയപ്രതിയോഗിയായ ഗോഖലെയായിരുന്നു, അപ്പോൾ തീലകനുമുമ്പിൽ ഒരു കോട്ടപോലെ ഉറച്ചുനിന്നു അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിച്ചത്.

ഇരുകൂട്ടരുമായുള്ള ഭീന്നിപ്പം അപരിഹാര്യമായി. ഗവണ്മെന്റിന് ദൈവദത്തമായ ഒരവസരമായിരുന്നു ഇത്. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിനെ ദുർബ്ബലമാക്കാൻ ഇതു ഗവണ്മെന്റിനൊരവസരം നൽകി. മിതവാദികളെ വശപ്പെടുത്താൻ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട്, ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങളേർപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്ന് ഗവണ്മെന്റ് പ്രഖ്യാപിച്ചു. അങ്ങിനെ, ഉന്യക്കാരെ, ഭരണത്തിൽ കൂടുതൽ സഹകരിക്കാൻ എന്ന പേരിൽ മിന്നേറാ മോർലി പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ടു.

എന്തായിരുന്നു മിന്നേറാ-മോർലി പരിഷ്കാരങ്ങൾ? വൈസ്രോയിയുടെ നിർവഹണസമിതിയിൽ ഒരു ഇന്ത്യക്കാരനെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് അവ വ്യവസ്ഥപെയ്തു. ചില ഉപാധികൾക്ക് വിധേയമായി ജനാധിപത്യപരമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്ന തത്വവും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. നിയമസഭകളിൽ, ഇന്ത്യക്കാരുടെ അംഗസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങൾ ന്യൂനപക്ഷമായി തുടർന്നുയർന്നു. അവർക്ക് അധികാരങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നില്ല. ബജറ്റുസമ്മേളനവേളയിൽ ഉപക്ഷേപങ്ങളുപതരിപ്പിക്കാനും, ഉപദേശിക്കാനും, വിമർശിക്കാനും മാത്രമേ അവർക്ക് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

പ്രസ്തുത നിയമം വിവാശകരമായ ഒരു കീഴ്വഴക്കം സൃഷ്ടിച്ചു. വർഗ്ഗീയപ്രാതിനിധ്യം എന്ന തത്വത്തിൽ അംഗീകാരം നൽകലായിരുന്നു അത്. നിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾ പുനസ്സംഘടിപ്പിച്ചു, മുസ്ലിങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക സീറ്റുകൾ സംവരണം ചെയ്തു. ഹിന്ദുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 7000 രൂപായിലേറെ ഭൂവികതി കൊടുക്കുന്നവർക്ക് മാത്രമേ കേന്ദ്രനിയമസഭയിലേക്ക് വോട്ട് ചെയ്യാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ 750 രൂപ നികുതി കൊടുക്കുന്ന മുസ്ലിങ്ങൾക്ക് ഇതേയവകാശം നൽകപ്പെട്ടു.

ഇതിൽനിന്നു ഇന്ത്യക്കാർക്ക് എന്താണു് കിട്ടിയത്? ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഹിന്ദുക്കളെയും മുസ്ലിങ്ങളെയും തമ്മിൽ അകറ്റി. പ്രത്യേകതാല്പര്യങ്ങളുള്ള ഒരു പ്രത്യേകജനതയെന്ന സ്വയം കരു

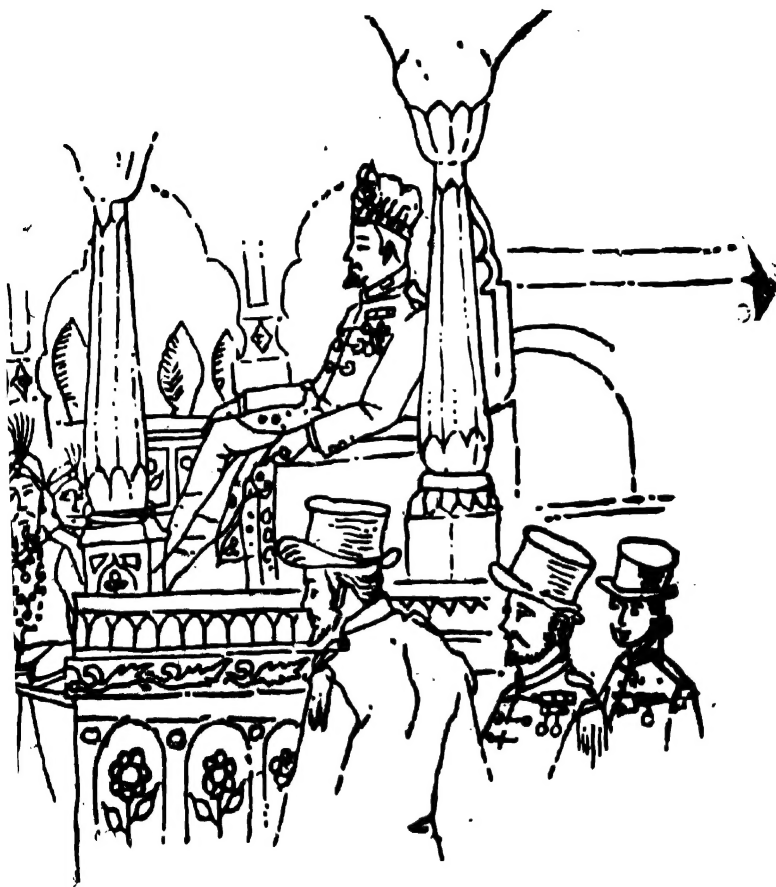
താൻ ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾ മുസ്ലിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും, തന്നിമിത്തം അനൈക്യമുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. "വിഭജിച്ചു ഭരിക്കുക" എന്നറിയപ്പെടുന്ന നയമായിരുന്നു ഇത്. അതിനും പുറമെ, ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കെണ്ണം മിതവാദികൾ തൃപ്തിപ്പെട്ടതായി കാണപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് അവരും തീവ്രവാദികളും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച വർദ്ധിച്ചു. മിതവാദികളുടെ പക്ഷം പിടിച്ചും, തീവ്രവാദികളെയും, വിപ്ലവകാരികളെയും ഒറ്റപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചുപോന്ന ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കും ഇത് ഒന്നുഗ്രഹമായി. ആകെക്കൂടി സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലസ്വഭാവത്തെ വളരെയേറെ ചോന്നുപോകാനിടയായി.

ദൽഹി ദർബാറും ബംഗാൾവിഭജനം റദ്ദാക്കലും

1910 അവസാനത്തോടെ ഹാർഡിഞ്ച് പ്രഭു ഇന്ത്യൻ വൈസ്രോയായി
 യായി. യൂറോപ്പ് ആകെ കലങ്ങിമറിഞ്ഞിരുന്ന കാലം, ഒരു

ആഗോളയുദ്ധം ആസന്നമെന്നു തോന്നി. ഇന്ത്യക്കാരുടെ പിന്തുണ ഉറപ്പു വരുത്തുന്ന ഒരു നയം പിന്തുടരാൻ ബ്രിട്ടീഷുകാശാസനം അയ്യകൊണ്ടും, അടുത്ത കൊല്ലം ദൽഹിയിൽ ഒരു ദർബാർ നടത്തുന്നതാണെന്നു വൈദ്യോധി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ജോർജ്ജ് അഞ്ചാമൻ രാജാവും മേരി രാജ്ഞിയും അതിൽ സന്നിഹിതരാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചു.

ബംഗാൾ വിഭജനം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവരെ, നാട്ടിൽ സമാധാനമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കറിയാമായിരുന്നു. ജോർജ്ജ് പഞ്ചമന്റെ കിരീടധാരണം ഒരവസരമാക്കിക്കൊണ്ടു്, സുഗമമായി കാര്യം നടത്തുകയും ചെയ്യാം. ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു് ലൗജിക്കേണ്ട ആവശ്യം വരില്ലല്ലോ.

ദർബാർ അത്യാഡംബരപൂർവ്വം ആഘോഷിച്ചു. എല്ലാ ഇന്ത്യൻ രാജാക്കന്മാരും, ഉയന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഭൂവുടമകളും അതിൽ സംബന്ധിച്ചു. ദർബാറിൽ രണ്ടു രാജകീയവിളംബരങ്ങളുണ്ടായി. ഇന്ത്യൻ തലസ്ഥാനം കൽക്കത്തയിൽനിന്നും ദൽഹിയിലേക്കു മാറ്റമെന്നും, ബംഗാൾ വിഭജനം റദ്ദാക്കി, ബംഗാളിനെ തനതായൊരു ഗവണ്മെന്റുള്ള ഒരു സംസ്ഥാനമാക്കുമെന്നും ആയിരുന്നു അവ.

കോപാകുലരായ ഇന്ത്യക്കാരെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ഇതു് ഒരു നല്ല നീക്കമായിരുന്നു. എന്നിരിക്കിലും, കോൺഗ്രസ്സ് നേതാക്കന്മാർ ഇത്തരത്തിലുള്ള ചെറിയ ഇളവുകളാൽ വഞ്ചിതരായിപ്പോകരുതെന്നു നാട്ടുകാരെ താക്കീതുചെയ്തു. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുള്ള യാത്രയിൽ കാണാൻ ഇടവന്ന സാവധാനനയത്തെ അവർ വിമർശിച്ചു.

ദൽഹി ദർബാർ ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരയാത്രയിലെ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. ബങ്കാൾവിഭജനംമൂലം ഉണ്ടായ അനീതി തിരുത്തപ്പെട്ടു. ഇന്ത്യക്കാർ തങ്ങളുടെ ശക്തിയെപ്പറ്റി നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കി. എങ്കിലും പിന്നെയും വളരെ അധികം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു; സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുവേണ്ടി ഇനിയും എത്രയോ സമരങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ പരമ്പരയിലെ പുസ്തകങ്ങൾ

ബാപ്റ്റ(മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ
സചിത്ര ജീവചരിത്രം രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിൽ)
പക്ഷി നിരീക്ഷണം
നമ്മുടെ നദികളുടെ കഥ (ഒന്നാം ഭാഗം)
ഹിമാലയത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിലേക്ക്
പ്രകാശത്തിന്റേയും ഉല്ലാസത്തിന്റേയും കഥകൾ
നമ്മുടെ തീവണ്ടികൾ
അവർ കണ്ട ഇന്ത്യ
നമുക്കൊരു നാടകം കളിക്കാം
മാർജ്ജാറകുടുംബം
പണ്ടൊരു കാലത്ത്....(രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ)

രോഹന്തനും നന്ദിയനും
ബഡാ പാനി
സനാതനക്ഷമകൾ
വീരകഥകൾ
ലോകത്തിന്റെ മുഖമറയ മാറിയ
കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ (രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിൽ)
സ്വരാജ്യത്തിന്റെ കഥ (രണ്ടാം ഭാഗം)
തപാൽ മുദ്രകളുടെ അത്ഭുത കഥ
ഹോക്കി: ഇന്ത്യയിൽ
അയോദ്ധ്യയിലെ രാജകുമാരൻ
സോനയുടെ ധീരകൃത്യങ്ങൾ
പൂവും തേനിച്ചയും
എല്ലാവരുടേയും കൂട്ടുകാരൻ എല്ലാവർക്കുംചങ്ങാതി
ഒളിമ്പിക്സും അതിന്റെ നായകന്മാരും
നമ്മുടെ നദികളുടെ കഥ (രണ്ടാം ഭാഗം)
സർപ്പകാലത്തേക്കുമുള്ള സാഗ്രഹിതങ്ങൾ
മരങ്ങളുടെ ലോകം
മോറ
ബാലക്ഷമാശാവി
ഈ ലോകം എനിക്ക് ഇഷ്ടമാണ്

ഈ പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാ ഭാരതീയരോടുകൂടിയും കിട്ടുന്നതാണ്

— രചനയും ചിത്രണവും:
എഫ്. സി. ഫ്രീറാസ്
— ജമാൽ ആരാ
— ലീലാമജുഷാർ
— ബ്രിഗേ: ഗ്യാൻസിംഗ്
— മനോജ് ദാസ്
— ജഗ്ജിത് സിംഗ്
— കെ. സി. ഖന്ന
— ഉമാ ആനന്ദ്
— എം. ഡി. ചതുർവേദി
— എം. ചോക്സി &
പി. എം. ജോഷി
— കൃഷ്ണ ചൈതന്യ
— ലീലാ മജുഷാർ
— ശാന്താ രജാചാരി
— രാജേന്ദ്ര അവസ്ഥി
— മിർനജാബത് അലി

— സുകീശ് പ്രകാശ്
— എസ്. പി. ചാറർജി
— ശരദിന്ദുസന്യാസ്
— ഹൻസാ മേത്താ
— താരാ ത്രിവാരി
— അരോക് ദാവർ
— ഉമാശങ്കർ ജോഷി
— മെൽവിൽ ഡിമെല്ലോ
— അ. വള്ളിയപ്പ
— മനോജ് ദാസ്
— റസ്കിൻ ബോണ്ട്
— മുൽക്കുരാജ് ആനന്ദ്
— സുഗതകുമാരി
— ജയന്തി മനോകരൻ